

# 1

ลมเย็นปะทะร่าง แต่เธอหนาวกว่า หนาวจากข้างใน สองมือหญิงสาว จับแฮนด์รถมอเตอร์ไซค์มันั่นคง ท่อนแขนเกร็งพอประมาณ แรงบิดคันเร่งคงที่ เข็มที่บอกความเร็วเกือบแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ต้องถึงบ้านพักเร็ว ๆ ควรถึงบ้านพักเร็ว ๆ ความกังวลเกาะกุมพันเกี่ยวเหนียวแน่นในใจมาตลอดทาง สายตากวาดซ้ายขวาสลับซ้ายเลื่องมองกระจกอย่างระแวดระวัง เธอมีเหตุผลที่ทำให้ตนเองต้องเป็นเช่นนี้

บรรยากาศสองข้างทางบนถนนสายชานเมืองช่วงก่อนถึงบ้านพักค่อนข้างเปลี่ยว โคมไฟส่องทางดับมืดเป็นจุด ๆ ยิ่งกัวยิ่งมืด ยิ่งมืดยิ่งกัวยวดยานที่บังตา ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงสามทุ่มดี เส้นทางเส้นเดิม พาหนะคันเดิม คนขับที่จิตใจไม่เหมือนเดิม มันคือห้วงยามแห่งความยำแย่โดยแท้

แสงไฟสูงของพาหนะหนึ่งสาดไล่ความมืดมาจากเบื้องหลัง มันเคลื่อนใกล้เข้ามาพร้อมกับความเข้มนที่เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นไม่แพ้ความหวาดหวั่นที่เธอซุ่มสร้างในใจ ดวงตาคู่สวยเหลือบมองกระจกข้างบนแฮนด์คู่ ดวงตาสว่างจ้าสองดวงเคลื่อนใกล้เข้ามาด้วยความเร็วสูง ความหวาดระแวงเพิ่มระดับ แทนที่จะชะลอความเร็วแล้วเบี่ยงหลบลงไหล่ถนนแคบ เธอกลับเลือกรักษาความเร็วและทิศทางไว้บนถนน แต่หัวเล็กน้อยเข้าเกาะขอบเลน เตรียมพร้อมสำหรับการเร่งความเร็วหลบหนี แทนที่จะถูกเบียดชนหากเจ้าของดวงตาคู่สว่างคือพระกาฬ

เสียงแตรรถดังก้องร้องเตือนมาจากระยะใกล้ ความเข้มนแสงเปลี่ยนนুবวาบ

รถยนต์คันนั้นกะพริบไฟสูงเตือนสองครั้ง ไม่แยกแยะว่าให้เธอระวังตัวหรือให้หลบเข้าไปอีก

หญิงสาวตื่นตัว อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด หัวใจของเธอเต้นกระหึ่ม

ลมแรงกระหน่ำร่างจนรู้สึกได้ เมื่อรถกระบะสีทึ่มไม่ชัดเจนว่าเป็นเฉดใดวิ่งแซงผ่านไป ดวงตาสีแดงคู่นั้นหันท้ายเคลื่อนห่างหายเข้าไปในความมืด หายไปพร้อมกับความวิตกกังวล

เธอผ่อนคันเร่งเล็กน้อย เธอผ่อนคลาย ถอนหายใจด้วยความโล่งอก แม้เส้นทางยังมีดงหนามแต่ก็คุ้นชินจนอุ่นใจว่า หลังจากพันโค้งยาว ๆ ที่จะถึงข้างหน้า เธอจะเข้าสู่ระยะที่ตนเองเชื่อว่าปลอดภัย อีกไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตรก็จะเป็นบ้านพักส่วนตัว ที่หมายปลายทางสุดท้ายของคืนนี้

รู้สึกท้องอืดและจุกแน่น ก่อนหน้านี้อเธอรีบเขมือบรีบยัดเพียงเพื่อให้มีอาหารลงท้องตามที่ร่างกายพึงได้รับ รีบ ๆ กินให้เสร็จสิ้น จะได้ไม่ต้องไปคู้ยค้นหาของแห้งมาต้มตุ๋นหรืออุ่นอาหารเก่าเก็บในตู้เย็น ที่บ้านไม่มีคนรอทำอาหารให้ที่บ้านมีแต่หมารอทำกินอาหารที่เธอต้องจัดให้ เพื่อนบ้านอาจแบ่งเศษอาหารให้แต่หมากรอเธอ เมื่อเห็นเธอมันจึงกิน

หญิงสาวนึกตำหนิตัวเอง ทำงานล่วงเลยเวลาอันเหมาะสมกับความเป็นหญิงเสียเคยตัว ไม่นึกถึงความห่วงใยของเขา ไม่รักษาคำพูดที่รับปากว่าจะไม่ทำงานยี่ดื้อและกลับบ้านมืดเกินไป ถ้าเขารู้ เขาไม่ปล่อยให้ลอยนวลแน่ เธอจะได้รับค่าบ่นเป็นคันรถ เธอจะได้หลบสายตาดู ๆ สีสนิมเหล็กที่จับจ้องไม่วางของเขา ต้องอ้อนต้องขอโทษ สถานการณ์จึงจะผ่อนคลายลง แต่นั่นหมายถึงว่า หากเขารอทำอยู่ต่างหาก ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้วเธอจะไม่พบเขารอทำหรอก

เอาเถอะ อีกไม่กี่อึดใจเอง แม้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจะทำให้กำหนดแล้วเสร็จต้องเลื่อนออกไปอีก ซึ่งหมายความว่าถึงกำหนดที่เธอจะย้ายกลับเข้ากรุงเทพฯ ต้องเลื่อนออกไปอีก

แต่ถ้ารู้เหตุผล เขาจะต้องเข้าใจ

มันสำคัญอยู่ที่ว่า แล้วเธอจะบอกเขาอย่างไร จะบอกอะไรเขา จะอธิบาย

อย่างไรให้เขารู้ จะทำอะไรไม่ให้แผนชีวิตที่วางไว้ต้องปรับเปลี่ยนชนิดล้มกระดาน เขาควรจะรับรู้เรื่องเลวร้ายหรือเปล่า ถ้าเขารู้แล้วอะไรจะเกิดขึ้น แต่ถ้าเขาไม่รู้ เธอก็ไม่อาจล่วงรู้เช่นกันว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับเธอ หรือแม้แต่กับเขา

ลับสน มันช่างลับสนเสียจริง

“บ้าจริง” หญิงสาวตกใจตะแบก เมื่อเห็นรถกระบะสีดำต่อหลังคาคลุมท้ายจอดอยู่ในความมืดบนไหล่ทาง โดยไม่มีไฟท้ายหรือไฟหรี่ให้ยวดยานอื่นที่แล่นไปมา บนถนนได้ระวังตัว

น่าตำหนิเสียจริง ใครกันนะที่จอดรถไม่คิดถึงคนอื่น

ช่างเถอะ ประตูรั้วบ้านรอกทำอยู่ข้างหน้า เธอรู้สึกได้ว่าความปลอดภัยกำลังอ้าแขนรอโอบกอดและปลอบขวัญอยู่ไม่ไกล ถึงบ้านตนไม่มีคนรอ แต่เพื่อนบ้านสองหลังข้างขวาก็ทำให้เธออุ่นใจไม่น้อย อีกทั้งเจ้ามะหมาสี่ขาผู้รักดีจะทำให้เธอไม่เดียวดายอีกต่อไป

ไม่แน คินนี่เธออาจตัดสินใจโทรศัพท์หาเขา บอกเรื่องราวที่เธอประสบให้เขาได้รู้ มันอาจจะดีกว่าให้เขารู้เองภายหลังเมื่อเหตุการณ์มันบานปลาย ขอความเห็นจากเขาในสิ่งที่เธอได้ทำไป อธิบายเหตุผลว่าทำไมจึงไม่ปรึกษาเขาเมื่อก่อนหน้านี้ สารภาพกับเขาไปว่าทำไมจึงตัดสินใจทำบางสิ่งบางอย่างไปเองโดยพลการ เปิดใจให้เขารู้ว่าเหตุผลที่ต้องเลือกทำไปอย่างนั้นก็เพราะรักเขา ห่วงใยเขา ไม่อยากให้เขาเกี่ยวข้องและเจ็บปวดกับสิ่งผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่ใช่ความผิดของใครคนใดคนหนึ่ง

ไม่แน...

เท้าขวาเหยียบเบรกล้อหลังพร้อมกันกับที่มือขวาบีบเบรกล้อหน้า ความเร็วของรถมอเตอร์ไซด์ชะลอลงแล้วไปหยุดจอดที่หน้าบ้านพัก ไม่มีไฟฟ้าแสงสว่างจากในบ้านและหน้าบ้านของเธอ ไฟโคมของเพื่อนบ้านสองข้างต่างหากที่สาดส่องให้มองเห็นอะไรต่อมิอะไร

น่าแปลกที่หมาเพื่อนรักไม่ส่งเสียงทักทายทั้ง ๆ ที่รถมาจอดถึงประตูแล้ว ไม่อยากคิดเป็นเรื่องผิดสังเกต ชะรอยมันจะมุดรั้วหนีไปหาหมาสาทิไหนอีกแล้วสิ

ช่างไม่รู้ใจกันเสียเลย เจ้าแแต่้มเอ้ย

เสียงสบสาดังขึ้น หญิงสาวหันไปมองป่าหญ้ารกเรือ่และกลุ่มพุ่มไม้ วัชพืชบนผืนที่ดินแปลงตรงกันข้าม เจ้าแแต่้มอีกละสิ เข้าไปทำอะไรในนั้นให้หิวเสีย อีกแล้ว จะให้เข้าไปตามก๊ิโซ่ที่ มีดอกออกอย่างนั้น เจ้าของบ้านพักที่เธอเช่าอยู่บอก ว่า จะมีคนมาปลุกบ้านตั้งแต่เธอเข้ามาดูบ้านครั้งแรกกับเขา แต่จนถึงวันนี้ก็ยังไม่ เห็นมีวี่แววขยับ ทั้งความรกเรือ่ไร่่มนุษย์ให้บ้านทอนทัศนวิสัยและให้โยยหาความ อุ้ใจกันต่อไป

“แแต่้ม อยู่ไหนลูก”

ไม่มีเสียงสบสาด มีแต่ความเงียบ เธอโคลงศีรษะด้วยความระอา

แสงสว่างจากโคมบนเสาประตูของเพื่อนบ้านช่วยให้เธอมองเห็นทัศนียภาพ ในบริเวณบ้านของตนได้พอสมควร แน่ใจได้แล้วว่าเจ้าแแต่้มไม่อยู่ในบริเวณบ้าน แต่จะอยู่ในป่าหญ้าฝั่งตรงกันข้ามหรือเปล่านั้นก็ค่อยว่ากันอีกที เสียงโทรทัศน์ของ เพื่อนบ้านทั้งสองข้างแว่ดงออกมาเป็นช่วง ๆ ไม่ต้องเดาก็บอกได้ว่ากำลังดูละคร หลังข่าวกัน โอเปราสบู่ยังมีจุดดึงดูดใจเพื่อนบ้านให้ติดตามเรื่องราวตบจบได้อย่าง ต่อเนื่อง แม้อากาศซานเมืองไม่ร้อน แต่พวกเขาก็นิยมเปิดเครื่องปรับอากาศ ตั้งแต่หัวค่ำไปจนถึงเช้า หน้าต่างปิดทึบเกือบทุกบาน ปลอ่ยเสียงคอมเพรสเซอร์ ครางหึ่งจนเธอต้องปิดหน้าต่างเปิดเครื่องปรับอากาศบ้าง อีกร้อยอย่างเธอไม่อยากทน ได้ยินเสียงมอเตอร์ครางลอดเข้าห้องนอนทั้งคืน

ถ้ากลับมาถึงเร็วกว่านี้สักสองสามชั่วโมง เธอคงได้ทักทายพวกเขา ถามไถ่ สารทุกข์สุกดิบ พูดถึงหมาพูดถึงแมว พูดถึงดินฟ้าอากาศ พูดถึงกันและกัน แล้ว แยกย้ายกันเข้าเคหสถานของตน หลังซ่ายเป็นหนุ่มสาวคู่รัก ทำงานรีสอร์ต ด้วยกันทั้งสองคน ยังไม่มีทายาทเป็นมนุษย์ มีแต่ลูกเป็นแมวเหมียวสี่สวาด เป็น แมวที่ผิดวิสัยแมว ไม่ยอมทะเลาะกับเจ้าแแต่้ม อีกข้างเป็นครอบครัวเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง ้วยเจ็ดขวบ เพื่อนบ้านทั้งสองหลังต่างวัยต่างอุปนิสัย แต่กลับชอบดูละครน้ำเน่า เหมือนกัน พอถึงเวลาก็แยกตัวตัดขาดจากโลกภายนอก รูดม่านปิดทึบ มีเพียง แสงไฟทะลุใยผ้าออกมาให้รู้ว้างไม่เข้านอน นาน ๆ จึงจะมีรายการตีมิถินสังสรรค์ ฉันทมิตรกันสักครั้ง อย่างนี้จะบอกว่าเธอไม่เหงาก็คงเป็นเรื่องโกหก

บางครั้ง เธอคิดอยู่เหมือนกัน พวกเขาคงสงสัยว่าทำไมผู้หญิงตัวเล็ก ๆ จากกรุงเทพฯ จึงยอมมาทำงานต่างจังหวัดคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ยังโสด ยังสวย มากกว่านั้น พวกเขาคงคิดว่าคนรักของเธอนั้นแปลกยิ่งกว่า ที่ปล่อยให้คนอย่างเธอมาใช้ชีวิตอยู่คนเดียวในระหว่างสัปดาห์ พอถึงวันหยุดเสาร์อาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ก็ขับรถจากกรุงเทพฯ มาหาบ้าง มารับไปที่นั่นที่นี้บ้าง แต่ก็ช่างเถอะ ขอให้จริง เป็นอย่างไรก็มีแต่เข้ากับเธอและพ่อแม่เท่านั้นที่รับรู้และเข้าใจ

เจ้าแต่้มอยู่ไหนก็ช่างเถอะ ขอเข้าบ้านก่อนดีกว่า จะได้มีเวลาคิด มีสมองซึ่่งนำ้หนักว่าถึงเวลาที่ควรพูดกับเขาหรือยัง และถ้าจะพูด ต้องพูดว่าอย่างไร

ไม่แน่ อาจจะไม่ออก หรือกระทั่งคิดไม่ตกก็เป็นได้ว่าจะโทรศัพท์หาเขาดีหรือเปล่าสำหรับค่าคืนนี้

เธอปิดหมอนลูกกุญแจดับเครื่อง ก็ล้มมองพื้นถนนแล้วใช้หลังทำเกี้ยวขาดัง ออกแรงขาเหินยวสู้แรงดึงของขดสปริง ขาดังรับน้ำหนักรถไว้เมื่อปลายตะแคงถนนหน้าบ้าน

“ไม่มีเสียงเห่าของเจ้าแต่้มแน่แล้ว

เจ้าแต่้มไม่วิ่งมารับแน่แล้ว

“แต่้ม เข้าบ้านละนะ ‘ไม่รอแล้ว’” เธอเรียกอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเป็นเชิงดู

หญิงสาวถอดหมวกกันน็อกออกแล้ววางลงในตะกร้าหน้ารถ มือขวากางออกเล็กน้อยขณะเสยसाงผมซอยสั้นที่เรียบแบนตามรูปร่างศีรษะให้ฟูขึ้นก่อนขยี้เร็ว ๆ ลำตัวยังคงคร่อมอยู่บนานรถ

สองมือยกสายหนังที่สะพายคล้องไหล่อยู่ให้พ้นศีรษะ มือรูตชิปเปิดกระเป๋ายกกุญแจประตูรั้วออกมา ยืนเติมเท้า เหวี่ยงขาซ้ายข้ามานรถมอเตอร์ไซค์แล้วออกเดินไปที่ประตูเหล็กดัด วางกระเป๋าลงบนานรถ ยืนมือไปไขกุญแจ

เสียงสวบสาดดังมาจากข้างหลัง ดังทะลุความเงียบจนเธอตกใจ ยังไม่ทันได้หันไปดู หญิงสาวร่างเล็กก็รู้สึกถูกระบายอย่างพุ่งเข้าใส่อย่างแรงจากด้านหลัง จนตัวเองกระเด็นไปอัดกับประตูรั้ว สองหูได้ยินเสียงมอเตอร์ไซค์ลั่นลมมือแข็งแรงสวมถุงมือสีขาวยุ่่นประกบปิดปากหยุดเสียงเธอไว้ชะงัด สองแขนที่กำลัง

## 14 ชัยกร หาญไฟฟ้า

ยกขึ้นถูกกดให้แนบลำตัวจนขยับไม่ได้ ความหวาดกลัวพุ่งขึ้นสุดขีด อะดรีนาลิน  
สูบฉีดอย่างรุนแรง ความสับสนกระโจนเข้าเกาะกุมจนเจ้าตัวไม่ทันได้รับรู้ว่าจะเกิดอะไร  
ขึ้น คิดอยู่อย่างเดียวว่าต้องดิ้นรนต่อสู้สุดแรงเกิด

ทว่าบทเพลงแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวเกินขีดขั้นจะทานทนได้ไหมเรื่องขึ้น...

# 2

ชั้นสิบห้า ห้องแรกซ้ายมือจากโถงทางเข้าสำนักงานพัฒนาพลังงาน  
นิวเคลียร์แห่งประเทศไทย (ONPD - Office of Nuclear Power Development  
of Thailand)

แสงสรรค์ วงศ์ชูช่วย

ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์

เสียงเคาะประตูดังไม่คล้ายรหัสลับ ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากการอ่านเอกสาร  
ที่วางเรียงอยู่บนโต๊ะข้างหน้าอย่างเคร่งเครียด แล้วเอ่ยปากบอกให้คนที่อยู่ข้าง  
นอกซึ่งเขามองเห็นใบหน้าผ่านช่องกระจกได้ยิน

“เชิญเลย คุณฝน เชิญ”

เลขานุการหน้าแฉล้มชื่อเล่นเย็นฉ่ำ หอบแฟ้มเอกสารเข้ามาวางลงในถาด  
รับเอกสารรอพิจารณาและลงนาม ในมือยังถือซองกระดาษสีขาวขนาดครึ่งหนึ่ง  
ของกระดาษเอสี่อยู่หนึ่งซองไม่วางลงในถาด

“รอเลยนะคะ ผอ.รอเซ็นต่ออยู่ค่ะ”

“เหวอ เพรสเซอร์ผมอีกแล้ว ที่จริงให้แกเซ็นก่อนผมก็ได้” เขาพูดแล้วอมยิ้ม

“ต้องไปคุยเองค่ะ ฝนไม่เกี่ยว เดี่ยวฝนแล้งค่ะ”

“ได้ๆ รอแป็บหนึ่ง ไม่ให้เวลาอ่านกันเลย แต่พอมีรายการพูดให้ผมนำหน้า  
ทุกที”

“ก็เป็นผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ จะให้ใครนำล่ะคะ” เลขานุการสาวทำหน้าเป็น “หรือว่าตัวจริงคนนั้น”

เธอขึ้นไปถ่ายรูปถ่ายหญิงสาวหน้าใสข้างจอคอมพิวเตอร์ ในกรอบสวยมีดวงตากกลมโตรับกับยิ้มกว้างสดใสประดับอยู่

แสงสรรคย์ยิ้ม โบหูแดงระเรื่อ

“อายุปุ่นนี้ยังไม่ยอมแต่งงานกันสักที เดียวมีลูกไม่ทันใช้นะคะ”

“จวนแล้ว รอเสร็จสิ้นภารกิจสำคัญอีกนิดใจเดียว”

“เห็นรอมานั่งนาน ฝนตัดชุดรอไปงานแต่งงานพิตเปริยะแล้ว ได้ยินว่าเลื่อนอีกแล้วไม่ใช่หรือคะ ทำไมคุณแสงสรรคย์ใจเย็นจังเลย”

“ผมนะไม่เย็นหรอก แต่ดาวเขาขอว่าอีกงานเดียว”

“อู๊ย ไม่เอาแล้ว ไปยุ่งเรื่องเจ้านายมากเดี๋ยวโดนไล่ออก”

แสงสรรคย์ลงนามเสร็จ ปิดแฟ้มแล้วยื่นให้เลขานุการ

“แล้วก็นี่คะ บริษัทที่ทำสารคดีส่งดีวีดีตัวอย่างมาให้ดู เขาบอกว่ามีคอมเมนต์อะไรให้บอกได้เลย ถ้าต้องแก้ไขจะได้เสร็จทัน”

เขาพยักหน้าแล้วยิ้มให้หลังจากรับซองจากมือหญิงสาว “โอเค ขอขอบคุณครับ”

ประตูปิดดับ เขาละลายตาจากบรรดากระดาษเอกสารที่วางเรียงบนโต๊ะเพื่ออ่านก่อนหน้านี้ ใช้กรรไกรตัดขอบของสีขาวซึ่งถูกสกรีนขอบด้วยลายรูนามเตยสีขาวดำ แล้วหยิบกล่องดีวีดีสีใสออกมา

ข้อความสั้น ๆ พิมพ์ปรากฏอยู่บนปก

*Post Production*

*คำตอบสุดท้ายของสถานการณ์พลังงานไทย*

*(First Editing)*

เขาเปิดฝา หยิบแผ่นดีวีดีออกมา แล้วใส่ลงในเครื่องคอมพิวเตอร์เดสก์ท็อป หัวอ่านแผ่นทำงานรวดเร็ว เสียงมอเตอร์ครางเบา ๆ ระบบเล่นอัตโนมัติเข้าโปรแกรมมัลติมีเดียเพลเยอร์ สายตาของเขาเหลือบมองภาพหญิงสาวของตนอีกครั้ง



เธอยืมให้อีกแล้ว

สก็๊ปเริ่ม...

ภาพมุมมองสายตาดานกมองลงมายังผิวโลก พุ่งหญ้าสีเขียวกว้างใหญ่ เกาะแก่งอุดมสมบูรณ์ด้วยต้นไม้กลางมหาสมุทรสีครามเข้ม ทิวเขาน้อยใหญ่เรียงรายสลัประดับด้วยพรรณไม้ป่าซึ่งพร่างด้วยหมอกบางลอยอ้อยอิ่ง ขุนเขาและผาสูงชันปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน ดนตรีคลาสสิกคลอแผ่วเบา มีเสียงดนตรีอะคูสติกรองพื้นเป็นแบ็กกราวด์มิวสิก

ภาพตัดฉับกลับกลายเป็นมุมมองเหนือเมือง ความขัดแย้งดั่งอารมณ์ให้พลิกผันไม่ทันคาดคิด จังหวะดนตรีเปลี่ยนเป็นเสียงอิเล็กทรอนิกส์เพียวฟ้าวแพรวพราว กราฟิกแอนิเมชันตัดสลัประดับไว้กับภาพสถานที่ก่อสร้างซึ่งกำลังผุดขึ้นกลางเมืองใหญ่ ขึ้นส่วนอาคารบ้านเรือนประกบประกอบกันเป็นรูปเป็นร่าง ถนนหนทางยืดยาวออกเลื้อยไปมา เชื้อนงอกขึ้นขวางลำน้ำ สะพานทอดข้ามสายธาราเขียวกราก สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานนานาประเภทถูกปลูกสร้างก่อกำเนิดบนความเคลื่อนไหวในสปีดเร็วกว่าปกติ ได้เห็นแล้วจักนึกถึงการพัฒนาเร็วสุดของเมือง และกิจการอุตสาหกรรมที่ไม่เคยเอื่อยช้าหรือหยุดนิ่ง

สรรพวัตถุแห่งยุคถูกบรรยายด้วยสีสันฉูดฉาด บางฟุดเตจใช้มุมกล้องเน้นให้เห็นลักษณะผิววัตถุของปัจจุบันสมัยที่มันวาวมีเงาสะท้อนบิดเบี้ยว บางฟุดเตจแช่ภาพวัตถุซึ่งมีรูปทรงและสัณฐานแปลกประหลาดพันลึก ภาพต่อภาพตัดต่อฉับไวและแพรวพราวด้วยเทคนิคลูกเล่นทันสมัย สื่อให้เห็นพลวัตของโลกยุคไซเบอร์ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม

ฟุดเตจต่อมาแสดงทัศนวิสัยของตึกพักรูพรุนในชุมชนแออัด ซึ่งถูกซ้อนทับด้วยคอนโดมิเนียมรังกพิราบ จากนั้นเปลี่ยนเป็นยวดยานพาหนะแล่นขวัคไขว้เต็มท้องถนน เสียงแตรรถดังระงมผสวนเสียงดนตรีร็อกแผดเสียงดุดิบ ออร์เคสตราอวจังหวะก่อนประโคนเลื่อนลั่น

อักษรกราฟิกตัวหนาเหลือบทองขึ้นไต่เตลสก็๊ป “คำตอบสุดท้ายของสถานการณ์พลังงานไทย” ฉากหลังเป็นม่านควันดำคละคลุ้งซึ่งเต็มผืนฟ้าสยาม

เสียงดนตรีจังหวะแอฟริกาเร้าใจ เอฟเฟกต์กีตาร์ดีสทอร์ชันแฉาดเสียงแหบพร่าคลอเป็นลูกกริฟต์ต่อเนื่องประกอบจังหวะ

เสียงผู้บรรยายนุ่มหุ้มเริ่มขึ้น ภาพนิ่งภาพเคลื่อนไหวดำเนินต่อเนื่อง แสดงวิถีชีวิตมนุษย์กับการบริโภคพลังงานในทุกรูปแบบ

“โลกวันนี้ยังดำเนินไปเฉกเช่นที่เคยเป็นมา จำนวนประชากรเพิ่มพูนขึ้นทุกวัน พร้อมกับความต้องการพื้นฐานของชีวิตที่ขยายตัวขึ้นตามกัน ที่ว่ามนุษย์ต้องการเพียงอาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคเท่านั้น เป็นคำกล่าวที่ไม่เป็นจริงเสียแล้วในโลกปัจจุบัน...”

ภาพแสงสียามค่ำคืนระยิบระยับ ไฟส่องสว่างข้างถนน ไฟจากถนนหน้ารถไฟจากอาคารบ้านเรือน ไฟจากป้ายโฆษณา ฯลฯ

แอนิเมชันกราฟจังหวะชีพจรสีเขียวสูง ๆ ต่ำ ๆ เสียงหัวใจเต้นหนัก ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก...

“เมืองใหญ่ทั่วโลกยามค่ำคืนประดับด้วยแสงไฟลมลงเมฆเรือง สีสนแห่งราตรีเย็นเย็นถึงความเคลื่อนไหวที่ไม่เคยหยุดนิ่ง โลกวันนี้มีสี่สิบห้าชั่วโมง...”

“...คุณเคยคิดบ้างไหม โลกจะเป็นอย่างไรต่อไป เมื่อแหล่งพลังงานกำลังถูกลบหายไปจากแผนที่โลกทุกขณะ...”

วิศวกรหน้าคอมพิวเตอร์นิรภัยสีขาวบรรยาย

“...เป็นที่แน่ชัดแล้วว่า จากผลการศึกษาแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าของประเทศไทยฉบับล่าสุด ซึ่งครอบคลุมระยะเวลาไปจนถึงสิบห้าปีข้างหน้า เราไม่มีทางเลือกทางเลือกอื่นเหลืออีกแล้ว นอกจากการใช้เทคโนโลยีนิวเคลียร์เป็นแหล่งพลังงานหลัก

“อย่างที่ได้ทราบกันอยู่อย่างกว้างขวางแล้วว่า ก่อนหน้าที่จะมีการตัดสินใจสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์นั้น โรงไฟฟ้าทั้งหมดที่มีอยู่ในประเทศไทยถือว่าได้ออกแรงผลิตกันเต็มขีดความสามารถมาระยะหนึ่งแล้ว ทั้งโรงไฟฟ้าของภาครัฐและเอกชน ทั้งรายใหญ่ที่เรียกว่าไอพีพี และรายเล็กที่เรียกว่าเอสพีพี อีกทั้งปริมาณไฟฟ้าที่เราซื้อจากเพื่อนบ้านก็เต็มตามโควตาที่ถูกแบ่งมาให้แล้ว หากรัฐบาลไม่ตัดสินใจสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ พวกเราคงต้องทำงานกันหัวโต แล้วจ่าย

ภาษีไปชำระดอกเบี้ยใช้หนี้ชาติอื่น เพื่อให้มีพลังงานใช้อย่างต่อเนื่อง

“นี่คือทางเลือกทางรอดที่คนไทยได้ตัดสินใจแล้วว่า เราจะร่วมกันเดินหน้าต่อไปอย่างมั่นคง การก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกของประเทศไทยที่ได้เริ่มดำเนินการก่อสร้างมาตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน และปัจจุบันกำลังอยู่ในช่วงทดลองระบบนั้น จะสามารถหยุดแนวโน้มวิกฤตพลังงานที่คาดการณ์ไว้ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้าได้ ประเทศไทยจะไม่เกิดปัญหาพลังงานขาดแคลนอีกต่อไป...”

ถึงพูดแต่ซึ่งมีบันทึกเหตุการณ์ในวันที่ผู้บริหารระดับสูงสุดของกระทรวงพลังงานให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน ซึ่งเข้าร่วมพิธีเริ่มประเดิมเจาะดินเพื่อก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกของประเทศไทย

“อย่างที่คุณได้ประจักษ์ กระทรวงพลังงานได้ชี้แจงให้ประชาชนชาวไทยและประชาคมโลกรับทราบมาอย่างต่อเนื่องถึงเหตุผลและความจำเป็นในการตัดสินใจดำเนินงานก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกของประเทศไทยที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เราไม่มีทางเลือกที่ดีกว่าหลงเหลืออีกแล้ว สำหรับการขยายกำลังผลิตไฟฟ้าของประเทศ เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการที่เพิ่มขึ้น ทุกคนก็ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา แหล่งพลังงานภายในประเทศทั้งก๊าซธรรมชาติและถ่านหินลิกไนต์ถูกใช้ไปมากเกินกว่าที่คาดการณ์ไว้ จนปริมาณลดลงเข้าสู่ระดับวิกฤต ไม่เพียงพอที่จะนำมาป้อนโรงไฟฟ้าที่มีอยู่ ประเทศไทยเราได้หันไปพึ่งพาการนำเข้าแหล่งกำเนิดพลังงานจากต่างประเทศจำนวนมาก จนขาดดุลการค้ามหาศาล เราได้เพิ่มปริมาณการนำเข้าถ่านหินและน้ำมันรวมทั้งก๊าซธรรมชาติจากประเทศเพื่อนบ้าน ในสัดส่วนที่มากจนเสถียรภาพการผลิตไฟฟ้าของประเทศไปผูกติดกับราคาของแหล่งพลังงานนำเข้าในที่สุด และหายนะทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นที่นั่นที่นี้ทั่วโลกอย่างผิดปกติในช่วงสิบปีที่ผ่านมา ทั้งในประเทศผู้ผลิตเชื้อเพลิงฟอสซิลเองและประเทศผู้ซื้อ ทำให้ปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นมากเกินที่คาดคิดไว้หลายเปอร์เซ็นต์ เราไม่มีแหล่งพลังงานอื่นมาช่วยสนับสนุนให้การผลิตไฟฟ้าเป็นไปอย่างมีเสถียรภาพอีกแล้ว รัฐบาลจึงเชื่อว่า โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกจะเป็นแหล่งพลังงานหลักที่จะทำให้การผลิตไฟฟ้าของประเทศไทยมีเสถียรภาพอย่างแท้จริง ถือว่าจะมาแทนที่โรงไฟฟ้าถ่านหิน รวมทั้งโรงไฟฟ้าพลังก๊าซและน้ำมัน ซึ่ง

ยังประสบปัญหามลภาวะอย่างต่อเนื่องได้อย่างสมบูรณ์แบบ...”

ภาพกองถ่านหิน...

ภาพเปิดหน้าดินเหมือนถ่านหินเป็นบริเวณกว้าง ฝุ่นฟุ้งเป็นม่านมัว...

ควันสีดำ...ควันสีดำ...และควันสีดำ...เต็มฟ้า

ราคาน้ำมันเบนปายเพิ่มขึ้นเร็ว เร็ว และหยุดนิ่งในที่สุด โดยที่สถานีก๊าซ และน้ำมันปิดตัว เปลวไฟหริ่ง หริ่ง และดับวูบ

ตัดจับกลับมาที่ภาพโคลสอัปใบหน้าผู้บริหารกระทรวงคนเดิม

“ไม่เพียงปัญหาเรื่องมลภาวะทางอากาศเท่านั้น ปัญหาโลกร้อนหรือภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงที่เข้าขั้นวิกฤตยังได้ส่งผลกระทบต่อด้านลบเป็นวงกว้างในช่วงห้าปีที่ผ่านมา การก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังถ่านหินหลายแห่งของโลกต้องหยุดชะงักไปโดยสิ้นเชิง ด้วยปัญหาอันเนื่องมาจากก๊าซเรือนกระจกและอากาศเป็นพิษ โรงไฟฟ้าถ่านหินขนาดหนึ่งพันเมกะวัตต์จะมีการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ถึงปีละหกล้านตัน ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เก้าพันตัน ก๊าซไนโตรเจนออกไซด์อีกสี่พันห้าร้อยตัน และฝุ่นละอองถึงหกตัน มลพิษที่เพิ่มขึ้นได้ทำลายสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดฝนกรดหรือปรากฏการณ์เรือนกระจก ที่จะมีผลต่อความผันผวนของฤดูกาลอย่างรุนแรง...”

เสียงผู้บรรยายสลับปรับต่อเมื่อเสียงสัมภาษณ์ผู้บริหารค่อย ๆ แผ่วเบาลง ภาพกราฟิกประกอบการบรรยายดำเนินต่อเนื่อง

“เราจะเปรียบเทียบกันให้เห็นภาพชัด ๆ อีกครั้ง ก่อนหน้านี้ เราแบ่งประเภทแหล่งผลิตไฟฟ้าเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นโรงไฟฟ้าที่ผลิตไฟฟ้าจ่ายในช่วงพีคได้แก่โรงไฟฟ้ากังหันก๊าซและโรงไฟฟ้าพลังน้ำ สามารถเดินเครื่องขึ้นมารับโหลดหรือความต้องการใช้ไฟฟ้าได้อย่างรวดเร็ว เดินเครื่องและหยุดได้ตลอดเวลา อายุใช้งานมีตั้งแต่สั้นถึงนานมากแล้วแต่โรง ส่วนค่าก่อสร้างต่ำถึงสูงมากขึ้นกับขนาดและกำลังผลิต ราคาเชื้อเพลิงแปรผันตั้งแต่ไม่ต้องจ่ายเลยถึงราคาสูง...”

ภาพโรงไฟฟ้ากลุ่มต่อมาปรากฏขึ้น

“กลุ่มที่สองเป็นโรงไฟฟ้าที่ผลิตในช่วงกลาง ๆ ได้แก่โรงไฟฟ้าพลังความร้อนร่วม ซึ่งมีตัวให้พลังงานคือก๊าซและพลังน้ำ กลุ่มนี้จะพ่วงเอาโรงไฟฟ้าจาก

ประเทศเพื่อนบ้านที่ขายไฟให้เราเข้าไปด้วย โรงไฟฟ้าประเภทนี้เดินเครื่องได้ทั้งใน ช่วงปกติหรือเบสโหลดและช่วงพีคโหลด ใช้เวลาก่อสร้างนานสามถึงสี่ปี อายุการใช้งานปานกลาง ราคาซื้อแพงปานกลาง...”

และอีกกลุ่มตามมาติด ๆ

“ส่วนกลุ่มที่สามเป็นโรงไฟฟ้าแบบพื้นฐาน ได้แก่โรงไฟฟ้าพลังความร้อน โรงไฟฟ้าพลังความร้อนร่วมซึ่งมีตัวให้พลังงานคือถ่านหิน ลิกไนต์ ก๊าซ และปฏิกิริยานิวเคลียร์ กลุ่มนี้เป็นโรงไฟฟ้าที่ต้องเดินเครื่องตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงและใช้เวลา ในการติดตั้งนาน ใช้เวลาก่อสร้างนานกว่าแบบอื่น ๆ คือห้าถึงหกปี แต่อายุใช้งานยาวนานกว่า ค่าก่อสร้างสูงกว่า ราคาซื้อแพงต่ำถึงปานกลาง...”

“ยาวไป เย็นเยื่อไป” แสงสวรรค์รำพันกับตัวเองเบา ๆ “ตรงกลาง ๆ นี่ต้อง เจริญไขมันออก เอาแต่เนื้อดีกว่า”

เขาตะเน่บวันจ่อไปที่แถบความยาวบอกตำแหน่งฟุตเตจของสก็๊ป ลากนิ้ว ไปข้างหน้า ให้จุดชี้ตำแหน่งเลื่อนข้ามไปหลายนาทีก่อน

“...กระทรวงพลังงานจึงได้กำหนดให้ลดจำนวนโรงไฟฟ้าถ่านหินลงให้มีจำนวนเท่าที่จำเป็น ตามความต้องการใช้ไฟฟ้าส่วนที่เหลือจากสัดส่วนโรงไฟฟ้า ประเภทอื่น ๆ เพื่อลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการเผาไหม้ถ่านหิน และเดินหน้าก่อสร้างเพิ่มโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ ซึ่งเป็นโรงไฟฟ้าฐานใหญ่ที่ทำให้ระบบไฟฟ้ามีความมั่นคงสูงสุด มีต้นทุนการผลิตต่ำ แม้เบื้องต้นต้องใช้งบประมาณลงทุนสูง เป็นพลังงานสะอาด ไม่มีก๊าซมลพิษ ไม่มีฝุ่นละอองและเถ้าถ่านต่าง ๆ ที่ต้องปล่อยออกสู่สภาวะแวดล้อม และที่สำคัญ ไม่มีการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก

“ไม่เพียงแต่เท่านั้น เนื่องจากการใช้โรงไฟฟ้าถ่านหินจะเหลือเถ้าถ่านหิน ตกค้างอีกหลายพันตัน ซึ่งต้องจัดการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อม เมื่อเทียบกับโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ขนาดเท่ากัน จะมีกากเชื้อเพลิงใช้แล้วประมาณปี ละไม่ถึงห้าสิบล้าน ซึ่งสามารถจัดเก็บไว้ในโรงไฟฟ้าได้นานถึงสามสิบปี ตลอดชั่วอายุการใช้งานโรงไฟฟ้า โดยไม่เกิดปัญหาหรือส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ในบางประเทศ เชื้อเพลิงใช้แล้วดังกล่าวยังอาจส่งไปสกัดเชื้อเพลิงที่เหลืออยู่ ให้นำกลับมาใช้ใหม่จนเหลือกากกัมมันตรังสีจำนวนน้อยลง เมื่อนำไปหลอมรวมกับแก้ว ก็

จะจัดเก็บไว้ได้สะดวกขึ้น มีความทนทานต่อการสึกกร่อน และป้องกันการรั่วของกากกัมมันตรังสีได้

“การแย่งชิงน้ำมันยังดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและไม่มีท่าทีว่าจะหยุดยั้ง ภาวะโลกร้อนยังขยายตัวรวดเร็วกว่าที่คิด และส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง กระทั่งการสร้างเขื่อนกันแม่น้ำโขงเพื่อผลิตไฟฟ้าพลังน้ำของหลายประเทศต้นน้ำ ได้กลายเป็นกรณีพิพาทระหว่างชาติไปแล้ว ถึงตอนนี้ คำตอบที่ถูกต้องที่สุดก็มีให้เลือกไม่มากแล้ว...ใช่หรือไม่

“บัดนี้ การก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกของประเทศไทยกำลังจะแล้วเสร็จ และเปิดดำเนินการเดินเครื่องจ่ายไฟฟ้าในระยะอันใกล้ ซึ่งคาดว่าจะทันตามความต้องการที่คาดการณ์ไว้ในแผนพัฒนาพลังงานฉบับล่าสุด เราชาวไทยทุกคนจึงควรร่วมยินดีในความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังจะเปลี่ยนโฉมหน้าประเทศไทยให้เป็นประเทศพัฒนาเท่าเทียมกับอารยประเทศทั้งหลาย...”

เป็นที่น่าพอใจ สถิติพิเศษที่ต้องเร่งออกฉายและแจกในงานสัมมนาพลังงานครั้งใหญ่ก่อนที่โรงไฟฟ้าจะเปิดเดินเครื่อง เพื่อแสดงผลงานของหน่วยงานของเขาโดยรวมเป็นไปตามโจทย์ที่ตั้งให้ ต้องปรับปรุงเพียงเล็กน้อย สคริปต์พูดคงต้องปรับบ้าง วิชาการเยอะเกินไป ต้องลดเนื้อหาหนัก ๆ ลง และเพิ่มพื้นความรู้ง่าย ๆ ที่สาธารณชนผู้ไม่มีความรู้ทางเทคนิคจะเข้าใจได้

เสาร์นี้ เสาร์ที่จะถึงนี้ เขาจะนำดีวีดีตัวอย่างเวอร์ชันนี้ไปให้เธอดูด้วย ให้ช่วยออกความเห็นและเพิ่มเติมตัดทอน ตามสายตาของตัวจริงที่คลุกคลีตีโมงอยู่กับโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์

ว่าแต่ เสาร์นี้ เสาร์ที่จะถึงนี้ เธอจะยอมบอกเขาหรือเปล่านั้นเกิดเหตุอะไรขึ้นทำไมกำหนดเปิดโรงไฟฟ้าจึงต้องเลื่อนไปอีก เลื่อนไปอย่างไม่มีใครบอกว่าปลายอยู่ที่ใด จู ๆ ก็เลื่อน ไม่แจงสาเหตุที่ชัดเจนในรายละเอียด แม้สื่อมวลชนสายพลังงานที่ว่ากันว่าเจาะข่าวได้เก่งที่สุดก็ยังไม่มีการค้นคว้าหาความจริงมาเสนอได้เลย

ว่าแต่ แล้วเธอจะรู้จริงหรือเปล่า

ต้องรู้สิ อยู่ตรงนั้นถ้ายังไม่รู้แล้วใครจะรู้ แต่จะรู้มากหรือรู้น้อยนั่นมันอีก

เรื่อง มันน่าแปลกใจว่าทำไมเธอจึงไม่ยอมบอกเขา ทั้ง ๆ ที่เขาคือคนรักคนใกล้ตัวที่  
เธอควรจะเชื่อใจมากที่สุด

มีเหตุผลใดหรือ จึงไม่ปริปากบอก แม้รู้ดีว่าเขาอยากรู้

# 3

คลื่นระลอกโตโหมซัดเข้าผืนแผ่นดินต่อเนื่องไปแตกเป็นฟองขาวกระจายคลุมทั่วหาดทรายสีน้ำตาลอ่อน แนวเขตน้ำขึ้นขยับเข้าใกล้ฝั่งเรื่อย ๆ เมฆฝนดำทะมึนรุกไล่มาจากแผ่นฟ้ากว้างฟากหนึ่งซึ่งชิงกางเป็นฉากหลังวางบนเส้นขอบฟ้าเหนือท้องทะเล ด้านตรงกันข้ามเป็นฟ้าเหนือดินที่แม้ไม่มีดมจนแต่ก็หม่นมัวด้วยการคืบเคลื่อนกินแดนของกลุ่มเมฆฝน ละอองพิรุณปรอยปลิวเป็นฝอยฟุ้งทิศทางผันผวนหวนเปลี่ยนไปตามกระแสลมกระโชกแรงที่พัดผ่านผิวน้ำโล่งไร้สิ่งกีดขวาง แนวสนริมถนนบิดตัวโอนเอนไปมาราวถูกมือยักษ์จับโยกเขย่า

ครู่ต่อมาฝนหนาเม็ดขึ้น รถกระบะวีโก้สีบรอนซ์ของวังด้วยความเร็วไม่ถึงร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงตัดทิศทางกระแสลมแรง ผู้ขับซึ่งรู้สึกได้ถึงมวลอากาศที่พุ่งเข้ากระทบด้านข้างของพาหนะ บางจังหวะมีเสียงพราวฝนซัดแรงดังกราวใหญ่เข้ากระทบกระจกข้าง ราวเทพโพิโซดอนเจ้าสมุทรแอบโผล่มากอบกាំทราวยป็นสาดใส่เย้าเล่น

สายตาของเขามองตรงไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง สองมือประคองพวงมาลัยมั่นคง บังคับรถให้แล่นไปตามถนนในเลนของตน ที่ปิดน้ำฝนवादแนวโค้งคู่ขนานของคราบน้ำสามสี่แนวบนกระจกหน้ารถ ขึ้นแล้วหายเมื่อถูกเม็ดฝนพรหมหายแล้วขึ้นอีก เป็นอยู่อย่างนั้น เขานึกหงุดหงิดที่ปล่อยปลະละเลยในท้ายสี่ดำของไบบัดหมดอายุจนแข่งกระด้างไม่สามารถรีดน้ำได้หมดจด ทว่าทัศนวิสัยยังไม่เลวร้ายนัก เพราะฝนยังไม่ถึงเทชั้นฟ้ารั่ว



ก่อนหน้านั้น เขาก็เห็นอยู่ว่าตีนฟ้าที่แดงฉานยืนยันว่าพายุกำลังเข้า แต่เขายังคิดว่าตนน่าจะขับรถถึงจุดหมายได้ก่อนปะทะฝนกระหน่ำขนาดใหญ่ซึ่งน่าจะกินเวลาหลายชั่วโมง เขาไม่อยากจะรอรอในตลาดสดเฉอะแฉะและอับชื้น อีกทั้งต้องจ่อมจมดมกลิ่นคาวกลิ่นอวลรวนแรงจากพืชจากเนื้อสัตว์ร่วนให้อืดอืดจนฝนหยุดจึงได้ตัดสินใจลุย

เสียงหวีดหวิวดังลอดเข้าห้องโดยสารพร้อมเสียงฝนที่พร่างพรमกระหน่ำตัวถึงโลหะ พัททช์หมุนปุมเร่งเสียงวิทยุให้ดังขึ้น

“...ก็อย่าเตือนกันมาอีกคร้ังนะครับท่าน อย่างที่กรมอุตุนิยมวิทยาได้แจ้งเตือนไว้ ในช่วงสองสามวันนี้ชายฝั่งทะเลด้านอ่าวไทยจะมีฝนฟ้าคะนองกระจาย โดยมีฝนตกหนักหลายแห่งตั้งแต่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลงไป เกษตรกรควรระวังอันตรายและป้องกันความเสียหายจากสภาวะน้ำท่วมฉับพลันและน้ำป่าไหลหลาก บริเวณอ่าวไทยจะมีคลื่นลมแรง โดยมีคลื่นสูงสองถึงสามเมตร ผู้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำบริเวณชายฝั่งควรระวังความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น ส่วนชาวเรือและชาวประมงควรเพิ่มความระมัดระวังในการเดินเรือ โดยเฉพาะเรือเล็ก ควรงดออกจากฝั่ง...”

พิทักษ์หัวเราะหึหึ ผู้ประกาศข่าววิทยุชุมชนรายงานข่าวอากาศตอนี่ตนขับรถอยู่กลางพายุ อีกอย่าง บอกให้เรือเล็กควรงดออกจากฝั่งได้ แต่ทำไมไม่เตือนให้รถยนต์งดวิ่งบนฝั่งบ้าง

ท้องถนนเปียกชื้นเบื้องหน้าว่างเปล่าทอดยาวไปไกล อยากทำความเร็วให้มากกว่านี้ก็ไม่กล้า เขาไม่ใช่คนชอบสู่มเสี่ยงทำมฤตยูเป็นสันดาน ฝนตกถนนลื่นอีกทั้งทัศนวิสัยไม่แจ่มชัด ย่อมแปลได้ว่าตนพึงต้องระมัดระวังให้มากกว่าปกติ

สายตาเหลือบมองกระจกส่องหลังโดยไม่ตั้งใจ ห่างไปไม่ไกล คาดว่าไม่นานจะเกินร้อยเมตร รถกระบะสีดำติดตั้งหลังคำสำเร็จรูปวิ่งจี้เข้ามา ก่อนจะลดความเร็วลงใกล้เคียงกับรถของเขา เพื่อนร่วมทางร่วมลุยฝนรักษาระยะห่างไว้ค่อนข้างคงที่ เขาจำได้ว่าเห็นรถคันนั้นโผล่เข้ามาในกระจกส่องหลังครั้งหนึ่งตอนเข้าโค้งหัวถนนเลียบหาด ตอนนั้นได้เร่งความเร็วทิ้งช่วงไปพักใหญ่ ตอนนี้รถคันเดิมกลับเข้ามาให้เห็นอีกครั้ง อยากให้รถคันนั้นเร่งแซงขึ้นไปเสีย ไปเถิดไป ไปเลย ไม่อยากให้

ใครมาจับจ่อตามหลังในสภาพการณ์อย่างนี้

พิทักษ์เพ่งมองไปข้างหน้า ไกล่จะถึงจุดหมายแล้ว สายตาเล็งยอดอาคาร รูปโดมสูงโตโต่ของโรงไฟฟ้าเป็นเป้า แคมป์เครือข่ายผู้ต่อต้านศูนย์รวมผู้ชุมนุมตั้งอยู่ใกล้ ๆ กัน กะประมาณดูแล้ว จับด้วยความเร็วขนาดนี้อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงน่าจะถึงที่หมาย เว้นเสียแต่ว่าฝนหลังถึงเทถล่มทลายจนมองไม่เห็นทาง หรือไม่ก็คลื่นซัดขึ้นท่วมถนนเสียก่อน

เหลือบมองกระจกอีกครั้ง เขาสังเกตได้ว่ารถคันนั้นติดฟิล์มชนิดสะท้อนแสงบนกระจกหน้ารถ ทำให้มองไม่เห็นว่ามีใครมีอะไรข้างในห้องโดยสาร มันดูลึกลับน่าให้แขงผ่านขึ้นไปเหลือเกิน

บัดเดียวหนึ่ง ที่กลางทะเลบังเกิดแสงฟ้าแลบแปลบปลาบวาบเข้าหางตา อีกสองสามวินาทีต่อมา เสียงอสนีบาตฟาดเปรี้ยงดังลวดเข้ามาจนเขาตกใจ คลื่นวิทยุแปรปรวนเกิดเสียงซ่าแทรก สัญญาณเปลี่ยนช่องความถี่จนฟังข่าวจากสถานีวิทยุชุมชนไม่รู้เรื่อง

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางบนเบาะข้างคนขับดังขึ้น เขารีบลดความดังวิทยุแล้วคว้าเครื่องมือสื่อสารประจำกายขึ้นมาดูหน้าจอ หมายเลขแสดงว่าเป็นสายเรียกจากใครบางคนทีแคมป์เครือข่าย อาจจะเป็นแกนนำคนอื่น หรือไม่ก็ทีมงานของเขาเอง เพราะใช้โทรศัพท์มือถือกลางของเครือข่าย

พิทักษ์กดปุ่มรับสาย

“โหล พิทักษ์พูดครับ”

“ถึงไหนแล้วพี่” เจ้าของเสียงลู้้อี้เป็นหญิง

“อ้าว เหมียวเองหรือ ยังงง ๆ อยู่ว่าใครใช้เครื่องของเครือข่ายโทรหา มีอะไรเอ่ย”

“พี่ประจักษ์เขาถามหา”

“อ้อ ไกล่ถึงแล้ว ไม่กล้าขับเร็วนะ เจอพายุพอดี”

“เหมียวเห็นเขาเดินมาหาพี่หลายครั้งแล้ว สงสัยมีเรื่องด่วน ยิ่งพอเห็นฟ้ามีดลมแรง เขาก็ยิ่งดูร้อนใจ เลยขอให้เหมียวโทรถามว่าถึงไหนแล้ว”

“ตอนนี้อยู่บนถนนเลียบบาดแล้วละ ไม่น่าจะเกียติสนาที่ถึง”

“พี่ประ...อ้าว เดินไปไหนแล้วละ เมื่อกี้ยังอยู่แถวนี้เลย”

“ไม่เป็นไรเหมียว ยังไม่คุยก็ได้ บอกพี่ประจักษ์เขาไปก็แล้วกันว่าใกล้จะถึงแล้ว เดี่ยวค่อยคุยกัน ตอนนี่ขับรถหนีพายุอยู่”

“ได้ ได้ จั๊นเดี๋ยวเหมียวบอกให้พี่เขา รอละกัน”

“โอเค จั๊นแค่นี้ก่อน”

“จ๊ะ ขับรถดี ๆ นะพี่”

เขารีบกดปุ่มวางสายเมื่อแสงฟ้าแลบแปลบปลาบจากระยะไกลแวบเข้ามาทางตาก็ คิดไปคิดมาน่าจะเพิ่มความเร็วอีกนิด เพิ่มสมาธิในการระคองรถอีกหน่อย ยังไงก็ควรหนีจากช่วงโล่งหน้าหาดไปให้ได้เสียก่อน กะลุนๆ ให้ฝนตกหนัก ตอนที่เขาไปจอดถึงหน้าแคมป์แล้วเป็นที่ที่สุด

เส้นสายสว่างจ้าแล่นหยิกหยักจากเบื้องบนลงสู่ผืนน้ำถึขึ้น เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยดังติดกันหลายครั้ง ตามด้วยการชู่คำรามครืน ๆ รามสุรพิตรระดมขว้างขวานใส่นางเมฆลาล่อแก้วอย่างต่อเนื่องไม่รามือ พิทักษ์ทำคอย่นแล้วหันไปมองทะเลแนวฟ้าคะนองขยับใกล้เข้าฝั่งมามากแล้ว ปุยเมฆดำเคลื่อนเร็วมองเห็นได้ชัดคลื่นลูกใหญ่ม้วนสูงซัดหาดโครม ๆ อย่างเกรี้ยวกราดแรงขึ้นจนบางช่วงน้ำกระจายขึ้นมาถึงผิวถนน

เป็นอย่างที่พูดกันมาปากต่อปาก ทะเลเปิดคือจุดเปราะบางของแผ่นดินเมื่อมีพายุพัดเข้าฝั่ง พลังธรรมชาติช่างยิ่งใหญ่ ท้องทะเลโล่งกว้าง ลมแรงพาคคลื่นซัดแผ่นดินไม่มีอะไรขวางกั้น ไม่มีเหลี่ยมไม่มีมุมบัง ลมมาเต็ม ๆ คลื่นซัดเต็ม ๆ อีกประเดี๋ยวเขาอาจถูกคลื่นป็นแผ่นดินมาซัดใส่ให้รถเขาตกข้างทาง ทำไม่ไม่ขึ้นฝั่งไปถล่มโรงไฟฟ้าให้ล่มสลายพังครืนลงบ้าง พฤติกรรมทำทนายธรรมชาติของโรงไฟฟ้าน่าชิงชังยิ่ง อยู่บนหาดริมทะเลเปิดแท้ ๆ ยังเอาหินไปทิ้งถมสร้างเขื่อนกันคลื่นลมแรงได้ ชาวประมงจะเดือดร้อนอย่างไรได้คิดกันบ้างหรือเปล่า สัตว์ทะเลพิษทะเลถูกรบกวนปนวันปนขนาดไหนเห็นใจบ้างหรือเปล่า คอนกรีตน่าเกลียดไหลล้นผู้ขึ้นริมทะเลแปดเปื้อนภาพธรรมชาติจากฝีมือพระเจ้าจนลอะเทอะปานนั้น ไยจึงดำรงอยู่ได้ถาวรนัก

“กูจะสู้กับมึงจนกว่าจะตายกันไปข้างหนึ่ง”

เม็ดฝนเริ่มขยายขนาดและมีปริมาณหนาตาขึ้น แม้ฟ้ายังไม่ถึงขั้นรั้วพรุณหรือทะเลดู  
โหวแต่ก็สร้างปัญหาในการขับซื้ออย่างมาก พิทักษ์เพิ่มความเร็วที่ปิดน้ำฝน ภาพ  
ถนนผ่านกระจกหน้าฝ้าฟางถี่ขึ้นตามจังหวะกวาดของใบปัดน้ำฝนแข็งด้าน การ  
รักษาระยะห่างไม่ยอมแซงของกระบะสี่ดำคันนั้นชวนให้เขานึกระแวง ยิ่งกว่านั้น  
เขาสังเกตพบวารถกระบะคันนั้นมีได้ติดแผ่นป้ายทะเบียนให้เห็น

แค่จุกคิด สถานการณ์ก็เริ่มเปลี่ยน จู่ ๆ รถคันนั้นก็เร่งความเร็วจี้ไล่บั่นท้าย  
เข้ามา

เขาทดสอบความคิดตัวเอง มีอกระตุก้านเปิดไฟเลี้ยวซ้ายส่งสัญญาณให้  
รถกระบะสี่ดำแซงขึ้นไป

หน้ารถกระบะพุ่งเข้าหาท้ายรถของเขาอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ มันไม่แซง!  
กำลังลังเลว่าจะแตะเบรกหรือคันเร่งดี พลันภาพกระโปรงหน้ารถสี่ดำก็ถูก  
โยกหายวืดไปจากกระจกส่องหลัง

เขามองกระจกข้างรถซ้ายที่ขวาที่ ต้องระบุตำแหน่งมันให้ได้  
รถกระบะสี่ดำแล่นปราดขึ้นมาตีคู่บนถนนโล่ง เขาชำเลืองมองและพบว่า  
ขนาดกระจกข้างมันยังติดฟิล์มสะท้อนแสงแบบเดียวกับกระจกหน้า ยกเว้นหลังคา  
แค่ด้านหลังที่เป็นกระจกติดฟิล์มสีดำ สัญชาติญาณเตือนภัยตอกย้ำว่ามีอะไรไม่ชอบ  
มาพากลเกิดขึ้นแล้ว เขาถอนคันเร่งแล้วแตะเบรกลดความเร็วลงกะทันหัน รถ  
กระบะสี่ดำเบรกตาม ไม่แซงผ่าน และไม่ยอมปล่อยให้รถของเขาอยู่ในตำแหน่ง  
เยื้องไปข้างหลัง

พิทักษ์ขยับตัวเอียงเข้าหาช่องใส่ของใต้คอนโซลหน้ารถ ในนั้นมีปืนพกอยู่  
แต่ลูกกระสุนถูกแยกอยู่ในกระเป๋าวางอยู่กับพื้นหลังเบาะที่เขา นั่งอยู่

“เฮ้ย!” เขาตกใจร้องลั่นเมื่อการจู่โจมเริ่มขึ้น

รถกระบะสี่ดำเบี่ยงหัวเข้าหา เขากดเบรกย้ำอีก แต่พอรู้สึกได้ว่าล้อกำลัง  
จะบิด เขาจึงต้องถอนเท้าจากเบรกประคองรถไว้ให้ตรงทาง ถนนลื่นเกินกว่าที่เขา  
จะสายรถหลบหรือเปลี่ยนความเร็วกะทันหัน

เมื่อพิทักษ์ไม่เหยียบคันเร่ง จึงกลายเป็นว่ารถของเขาตามหลังพาหนะลึกลับ  
ไฟเบรกสีแดงจ้ำจวางโร่เมื่อฝายนั้นคล้ายชะลอให้เขาพุ่งชน

พิทักษ์คิด ถ้าเขาอัดท้ายรถคันนั้น ความชวยอาจมาเหยียบย่ำให้ย่ำแย่มาก เครื่องยนต์พังเสียหาย คู่ปะทะอาจบอบช้ำเพียงบันท้าย เขาอาจทำไม่ได้กระทั่งเลี้ยวหลบ

เท้าแตะเบรก ท้ายรถพระกาฬแล่นห่างออกไป

ประตูแค็ปท้ายรถกระบะสีดำเปิดผางออก ไฟาแลบสว่างวาบสีห้าครั้งติดต่อกัน พิทักษ์ยังทันเห็นรูสีดำสองสามรูสลอนเต็มตา ร่างสันทัดของคนสามคนสวมหมวกไอ้โง่สีดำนั่งชันเข่าเล็งปืนมาที่เขา หนุ่มใหญ่มองไม่ออกว่าเป็นวัตถุปืนชนิดใดบ้าง ทำได้เพียงอย่างเดียวคือก้มหัวหลบมาอยู่ในระดับพวงมาลัยรถ เสียงดังเปรี้ยงปร้างปะปนกับเสียงฟ้าร้องจนเกือบฟังไม่ออก แสงไฟาแลบลอดเข้าหางตา และเขาไม่มีโอกาสเห็นประกายไฟจากปากอาวุธมีดเหล่านั้นอีก กระจกหน้ารถแตกเปรื่อง หนุ่มใหญ่หมอบต่ำลงไปแนบตัวกับเบาะ มือขวาจับพวงมาลัยขึ้นประคองไว้ให้ตรงในขณะที่มือซ้ายเหยียดไปเปิดช่องใส่ของใต้คอนโซลสำเร็จ เท้าแตะเบรกลดความเร็วโดยไม่จำเป็นต้องรู้ว่าภายนอกห้องโดยสารนั้นจะมีอะไรเกิดขึ้นและบนท้องถนนจะเป็นอย่างไร หากปล่อยรถวิ่งต่อ มัจจุราชจะจ้องงวักหัตถ์รอรับอยู่ มือยิงจะसानเจตนากรรมพระกาฬด้วยการระดมยิงใกล้ๆ แล้วเด็ดหัวเขาสำเร็จง่ายตายหรือไม่เช่นนั้น รถเขาคงพลิกคว่ำในไม่ช้าถ้าเกิดเสียหลักบนถนนลื่นเช่นนั้น

การหยุดรถน่าจะทำให้รถที่ตนขับซึ่งอยู่ไม่เสี่ยงกับโอกาสเสียหลักพลิกคว่ำหรือแฉลบออกนอกถนน ที่สำคัญ จะได้อยู่ห่างจากกลจักรปล่อยกระสุนความเร็วสูงให้มากที่สุด

น้ำฝนเย็นๆ สาดเข้ากระทบบ้างเขาผ่านช่องว่างหน้ารถ

เสียงปืนห่างออกไปเมื่อย่ำเบรกอีกครั้งให้รถหยุด พิทักษ์กำด้ามรีวอลเวอร์แน่นแล้วสะบัดให้ซองหลุดออกไป เขามีเขี้ยวแล้ว แต่ยังไม่ได้ใส่พิษ หนุ่มใหญ่ปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยแล้วรีบดันตัวพลิกข้ามเบาะไปยังที่นั่งแคบๆ หลังคนขับ ชะโงกดูหัวเสียวินาที รถกระบะสีดำเหยียบเบรกดั่งเหยียดแล้วจอดอยู่ที่ระยะประมาณห้าสิบเมตร เสียงตะโกนโหวกเหวกบอกให้ถอยเข้ามาหา ไฟถอยสว่างวาบ พาหนะยมทูตเคลื่อนเข้าหา มือยิงสามคนวางปืนลงและจับขอบรถไว้ขณะร้องบอกให้ถอยรถเพราะกลัวเสียหลักล้มหรือหล่นจากรถ

กระเป๋ากะสุนวางอยู่กับพื้นรอท่าเขารวกับผีจับมาวางให้ พิทักษ์นอนราบ  
 คุดคู้ไปกับเบาะที่นั่งหลังคนขับ พอรถขับกระเป๋าก็ก๊อบหยิบกล่องกระสุนเปิดเทลง  
 บนเบาะให้ลูกปืนทรงกระบอกไหลเข้าหาหน้าพิง มือสั้นเทาหยิบจับเงอะงะ ขวัญ  
 กระเจิงจนแทบคุมสติไม่อยู่ เขารีบปลดล็อกแล้วสะบัดไม่ออก จากนั้นก็บรรจุลูก  
 กระสุนไปนัดเดียวก่อน ไม่มีเวลาพอสำหรับบรรจุกระสุนอีกสี่นัดให้เต็มไม่ในการ  
 เปิดฉากสกัด เขาไม่พร้อมที่จะปะทะเต็มรูปแบบ เพียงอยากยิงชู่เพื่อให้อันตราย  
 เขี่ยวเลียบอยู่

กระสุนปืนขนาดจุดสามแปดถูกยัดเข้าไม่ เขาตบโม้คืนเข้าที่ ขึ้นนก แล้ว  
 เล็งไปที่รถกระบะสีดำที่กำลังถอยพรีดเข้ามาใกล้ นิ้วชี้ขวาเหนียวไถยงโดยไม่หวัง  
 ผลในการเด็ดชีวิต

ได้ผล

นัดเดียวก็หยุดพวกนั้นได้ มือปืนสามคนที่กำลังจะปืนชอบกระบะตั้งใจลง  
 มารุมกระหน่ำยิงต้องรีบแจ้นกลับขึ้นกระบะหลังไป มาร่ำสามตัวลงเลใจ ระหว่าง  
 ฝ่ายหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่หลังเบาะคนขับโดยมีหน้ารถเป็นเกราะกำบัง กับอีกฝ่ายหนึ่ง  
 มีท้ายรถกระบะซึ่งเป็นเพียงแผ่นเหล็กชั้นรูปที่บางกว่ากันอยู่ ฝ่ายไหนมีโอกาสเก็บ  
 กระสุนไว้ในตัวมากกว่ากัน

พิทักษ์มีเวลาดันไม่ออกอีกหน เทปดอกกระสุนที่ใช้แล้วออกทิ้ง บรรจุกระสุน  
 ใหม่เข้าไป คราวนี้ครบห้านัดเต็มไม่ เขาชะโงกมองแวบหนึ่งก่อนหลบรูป เห็นแล้ว  
 ว่าพวกนั้นหมอบหลบกับชอบกระบะ โผล่หัวกับปลายกระบะปืนชี้ขึ้นฟ้า พิทักษ์  
 ตัดสินใจยิงมั่วออกไปอีกสองนัดซ้อน คราวนี้หัวกระสุนนัดหนึ่งเจาะเข้ากระบะท้าย  
 ดังปัง เสียงอะอะไววายดังขึ้น มือปืนคนหนึ่งยกปืนขึ้นเล็งแล้วยิงสู่มมาโดยไม่  
 มอง พิทักษ์ต้องทิ้งตัวหลบลงก่อนจะชะโงกหน้าขึ้นมอง ประตูแค็ปหลังถูกดีดปิด  
 ลงมาดังปัง ท้ายรถกระบะสีดำซึ่งไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนหลังแล่นหายไปข้างหน้า  
 ด้วยความเร็วสูงอย่างไม่หวั่นกลัวอันตรายจากผิวถนนที่ทั้งเปียกและลื่น

ดวงตาปีศาจสีแดงคู่นั้นแล่นหายไปใต้ม่านฝนพรำ

# 4

แสงสรรค์พยายามรวบรวมสมาธิ สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ความเครียดตั้งท่ารอกะโจนเข้าใส่ แม้จะผ่านสถานการณ์เช่นนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ทุกครั้งก่อนเปิดฉากตั้งรับ อากาธาปอดแหกก็จ่อคุกคาม ต้องให้เวลาเป็นสรวงถามมาตอบไป ตอบได้ก็ตอบ เดียวก็จบสิ้น จะทำอย่างไรได้หากนั่นคือหน้าที่ จะอีกกี่ครั้งก็ต้องฝ่าฟันไปให้ได้

ในฐานะตัวแทนของฝ่ายประชาสัมพันธน์ สำนักงานพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์แห่งประเทศไทย หน้าที่สำคัญของเขามีได้มีเพียงการให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ประชาชน ผ่านการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐและการกระจายข่าวสารของสื่อมวลชนเท่านั้น บางครั้งเขายังต้องพวงหน้าที่การเป็นกระบอกเสียงของรัฐบาลในการสร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชนด้วยว่า โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ที่ลงมือสร้างไปแล้ว รวมทั้งที่กำลังจะผุดอกขึ้นหลายแห่งในอนาคตอันใกล้ คือความสำเร็จในการแก้ปัญหาวิกฤตพลังงาน และคือความหวังของประชาชนคนไทยอย่างแท้จริง

ในสายตาของใครหลายคน ไม่เฉพาะฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ เขาจึงเป็นเสมือนหน้ากากบนใบหน้าของกลุ่มมารร้ายสวมสุทท์ที่กำลังฝังระเบิดเวลาลูกใหญ่ให้แก่ประชาชนคนไทยผู้บริสุทธิ์

การต่อสู้ช่วงยืดเยื้อและยาวนานไม่มีท่าทีจะจบสิ้น การต่อสู้ทางความเชื่อที่ต่างฝ่ายต่างมีจุดยืนที่แข็งแรงซึ่งหนุนยึดด้วยหลักปักแน่น ฝ่ายหนึ่งเดินหน้า ฝ่ายหนึ่งคอยตั้งไว้ ประชาชนอยู่ตรงกลาง บางช่วงใครแรงมากกว่าก็ดึงกินแดนได้

เพิ่ม บางช่วงเปลี่ยงปล้ำก็ถล่มเสียหลักไปบ้าง

หน้าที่ มันคือหน้าที่

ในช่วงแรก ๆ เขาเห็นดเห็น้อยกับการสร้างความเชื่อว่าโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์คือทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์ปัจจุบันของแดนดินถิ่นสยาม ต้องขึ้นเวทีประชาพิจารณ์ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อตอบคำถาม เพื่อชี้แจงแถลงไข เพื่อแก้คำกล่าวหาและความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง รับฟังปัญหา รับฟังความเห็นที่แตกต่าง ครั้นเมื่อกระบวนการขั้นตอนทำฝันให้เป็นจริงผ่านลุล่วงจนกระทั่งโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ของประเทศไทยยึดดอกงาดอกขึ้นยืนหยัดเป็นถาวรวัตถุที่แข็งแกร่งทั้งข้างนอกข้างใน เขายังต้องปาดเหงื่อซึ้งงอกสบัดสนับสนุนการพิสูจน์ว่าสิ่งที่ดำเนินมานั้นถูกทางเป็นความคิดและการตัดสินใจที่ถูกต้อง มีคุณค่าคุณประโยชน์อย่างแท้จริง และทุกความเคลื่อนไหวนับจากนี้ ล้วนมีผลต่อการรอกเงยแพร่พันธุ์ความคิดความเชื่อ ว่า โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์จะยังเป็นคำตอบที่ดีที่สุดต่อไปอีกนาน จนกว่าจะมีเทคโนโลยีมหัศจรรย์ที่ดีกว่าเข้ามาแทนที่

คำถาม ข้อซักถาม ข้อคิดเห็น ข้อสงสัย และอะไรทำนองนั้นรอรเขาอยู่ข้างนอก เขายังต้องเผชิญหน้ากับมัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเก่าซ้ำซาก เรื่องกวนประสาท เรื่องย้อนหลัง แต่หากมันเป็นสิ่งที่จะทำให้คนเชื่อในงานของเขา เขาจะทำ จนกว่าไม่มีข้อสงสัยหลงเหลือ

หน้าที่ มันคือหน้าที่

“เชิญครับ ด้านโน้น” แสงสรรคี่ชี้ไปที่ชายหนุ่มที่ยกมือเร็วที่สุด

“ผมนิสสัย จิตธำรง จากนิตยสารโลกที่รักครับ อยากรถามว่า ทำไมรัฐบาลไม่ส่งเสริมพลังงานหมุนเวียนกันอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ละครับ”

“ผมขออนุญาตตอบแทนสำนักงานพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ก็แล้วกันนะครับ” นักวิชาการจากกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาสาช่วยแสงสรรคี่

ชายหนุ่มหันไปพยักหน้ารับ “ขอบคุณครับ”

“การใช้พลังงานหมุนเวียนเพื่อทดแทนนั้น จริง ๆ แล้ว สำหรับผมมันเป็นเพียงวาทกรรมที่ไม่สามารถตอบคำถามเรื่องสภาวะวิกฤตได้จริง ๆ จัง ๆ นะครับ ไม่



ว่าจะเป็นพลังลม พลังชีวมวล พลังก๊าซชีวภาพ พลังแสงอาทิตย์ พลังความร้อนจากการเผาขยะ กำลังผลิตที่พึงได้ของพลังงานหมุนเวียนดังกล่าวนั้นเป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับพลังน้ำ พลังงานฟอสซิล และพลังงานนิวเคลียร์”

“เราพูดถึงว่า สิ่งเหล่านี้บางอย่างมีอยู่ในธรรมชาติ บางอย่างเป็นเศษซากเป็นวัสดุเหลือใช้ แทบจะไม่ต้องซื้อไม่ต้องหา รวม ๆ กันแล้วทำกันหลาย ๆ อย่างก็น่าจะไปได้”

“เป็นประเด็นที่มีความจริงอยู่ครับ แต่ไม่ทั้งหมด การผลิตพลังงานทางเลือกเหล่านี้มีแพ็คเกจที่เราต้องทำความเข้าใจกันพอสมควร พลังงานหมุนเวียนเหล่านี้จะมีปริมาณการผลิตที่ไม่น่าเชื่อถือ หลายประเภทเป็นเทคโนโลยีใหม่ที่อยู่ในช่วงต้น ๆ ของการพัฒนาและดำเนินการเชิงพาณิชย์ ยังไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะให้ความมั่นใจต่อการพึ่งพากำลังผลิตในระบบไฟฟ้า การให้พลังงานไม่มีความแน่นอน ไม่มีความชัดเจนในเรื่องความซับซ้อนของสถานที่ตั้งและไม่มีหลักประกันว่าจะมีการดำเนินงานจริง อีกทั้งต้องมีการพิจารณาผลกระทบต่อความมั่นคงในระบบไฟฟ้าและความพร้อมของระบบส่งไฟฟ้าที่จะรองรับการเชื่อมต่อของโครงการด้วย”

“แล้วประเทศในยุโรปที่เขาใช้พลังงานหมุนเวียนกันอย่างแพร่หลายล่ะ” ผู้เข้าร่วมประชุมนายหนึ่งแย้ง

“สิ่งที่พวกเราเห็นนั่นเป็นเพียงการผลิตเสริมโดยที่ได้พลังงานเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นครับ ไม่ใช่เพื่อการพาณิชย์ที่จะตอบสนองความต้องการในระดับประเทศได้อีกอย่าง ในบางประเทศที่ใช้กังหันลมกันเยอะ ๆ นั้นเพราะความเร็วลมของเขาสูงมากและมีปริมาณลมสม่ำเสมอ บ้านเรามีลมเหมือนกันแต่ไม่มีที่ไหนที่ให้พลังได้ขนาดนั้น ผมว่าอันนี้เราต้องยอมรับความจริงกันก่อนว่า เขามีได้ ไม่ใช่ว่าเราก็มีได้” นักวิชาการให้เหตุผล

“ดิฉัน วรณวรรณ์ ศรีสุธรรมณ์ จากหนังสือพิมพ์ปากเสียงคะ อยากถามว่า โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์มีโอกาสระเบิดเหมือนระเบิดนิวเคลียร์หรือไม่”

แสงสรรค์แม้ริมฝีปาก คำถามยอดนิยม ขึ้นเวทีคราวใดต้องเจอคำถามนี้ตอบแล้วตอบอีกจนอยากอัดเทปคำตอบไว้เปิดแทน ไม่คิดก็ชวนให้คิดว่ามันคือ

คำถามล่อเป้าที่ฝ่ายตรงข้ามอยากให้มีฟังติดทุกครั้ง ให้มีปรากฏไว้ในสื่อ ให้ขึ้นใจให้ติดปาก

“ไม่มีหรอกครับ โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ก็เป็นโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำธรรมดาเหมือนโรงไฟฟ้าประเภทอื่น จะแตกต่างกันก็การให้พลังงานความร้อนจะมาจากปฏิกิริยานิวเคลียร์เท่านั้น ไม่มีเปลวไฟจากการเผาไหม้ทางเคมี ไม่มีการระเบิดเป็นเพียงการแตกตัวของนิวเคลียสแล้วให้ความร้อนออกมา แม้จะใช้สารกัมมันตภาพรังสีอย่างยูเรเนียมเป็นเชื้อเพลิง แต่ก็มี ความเข้มข้นของเชื้อเพลิงต่างจากระเบิดปรมาณู ยูเรเนียมสองสามห้าในเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ใช้ทำระเบิดปรมาณูนั้นก็มีความเข้มข้นต่ำประมาณศูนย์จุดเจ็ดถึงสามเปอร์เซ็นต์เท่านั้น ต่างจากยูเรเนียมตัวเดียวกันที่มีอยู่ในระเบิดนิวเคลียร์ซึ่งมีความเข้มข้นสูงกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ขึ้นไป อีกอย่าง ลักษณะทางกายภาพและวัตถุประสงค์ของการผลิตไฟฟ้ากับการสร้างระเบิดก็แตกต่างกันมากมาย โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ได้รับการออกแบบมาใช้งานด้านสันติ มีอุปกรณ์ป้องกันและมีมาตรฐานความปลอดภัยสูงมาก ไม่ได้ออกแบบให้มีการทำลายล้างแบบระเบิดนิวเคลียร์”

“แต่กรณีเชียร์โนบีล...”

นั่นไง เก็งเมื่อไรก็ถูกเมื่อนั้น อุบัติเหตุครั้งใหญ่ครั้งโต่งดังเมื่อปี พ.ศ. 2529 ยังเอามาหากินได้เรื่อย ๆ

“การระเบิดของเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ที่เชียร์โนบีลนั้น มีสาเหตุมาจากการปริแตกของเชื้อเพลิงที่ร้อนจัดแล้วกระทบกับน้ำที่อยู่โดยรอบ จึงเกิดไอน้ำและแรงดันอย่างฉับพลัน กลายเป็นแรงระเบิดของไอน้ำที่มีความดันสูง ไม่ใช่การระเบิดของนิวเคลียร์ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของเชื้อเพลิงนิวเคลียร์แบบฉับพลันเพื่อให้เกิดมวลเหนียววิกฤต ซึ่งส่งผลให้เกิดปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิชชันอย่างรวดเร็ว รุนแรง และแรงขับเคลื่อนมหาศาล โดยที่มันจะทำให้ระเบิดแตกตัวออก เกิดแรงอัดคลื่นความร้อนและฝุ่นกัมมันตภาพรังสีกระจายไปทั่ว สาเหตุหลักนั้นมาจากความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ควบคุมเครื่องปฏิกรณ์ เป็นอุบัติเหตุที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการเดินเครื่องตามปกติ แต่เป็นการเดินเครื่องในช่วงทดลองระบบ ซึ่งตัดระบบความปลอดภัยทั้งหมดออก มีการจงใจฝ่าฝืนกฎระเบียบด้านความปลอดภัย ระบบที่ใช้

ก็มีปัญหาด้านการออกแบบ ซึ่งเป็นระบบที่เลิกใช้ไปแล้ว”

“ผม...จาก...ถามว่าผู้ก่อการร้ายสามารถขโมยเรเนียมหรือพลูโทเนียมไปทำระเบิดอย่างไรในภาพยนตร์สไปดสายลับได้หรือไม่ครับ”

“อ้อ ผมก็ไม่ใช่ว่าผู้เชี่ยวชาญเรื่องระเบิดเสียด้วยสิครับ” คำพูดติดตลกของแสงสรรค์เรียกเสียงฮาตความเคร่งเครียดไปได้ระดับหนึ่ง “แต่พอตอบได้บ้างครับ คืออย่างนี้ การผลิตระเบิดนิวเคลียร์นั้น จะใช้ยูเรเนียมสองสามห้าหรือพลูโทเนียมในปริมาณไม่มาก ถ้าเป็นแท่งเชื้อเพลิงใหม่ที่ใช้ในเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์นั้น จะมีปริมาณยูเรเนียมสองสามห้าต่อยูเรเนียมสองสามแปดน้อยเกินไป ไม่พอทำระเบิด ส่วนพลูโทเนียมนั้น จะไม่พบในแท่งเชื้อเพลิงใหม่ มันจะมีอยู่แต่ในแท่งเชื้อเพลิงที่ใช้แล้วเท่านั้น จะว่าไปแล้ว ตัวเชื้อเพลิงเองก็มีความเป็นกัมมันตภาพรังสีสูงมาก ต้องบรรจุในภาชนะที่ป้องกันรังสีมิดชิด ไม่ง่ายต่อการโจรกรรมเลย ยิ่งต้องมีการขโมยและหลบหนีหัวซุกหัวซุน การกระต่งเชื้อเพลิงไปด้วยเป็นเรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย”

“ประเด็นยังอยู่ที่ว่า ถ้าขโมยสารกัมมันตภาพรังสีไปได้ ก็ทำระเบิดได้ใช่ไหมหรือไม่ครับ”

“ก็จริงอยู่ แต่ความยากลำบากลำดับต่อไปก็คือ การสกัดพลูโทเนียมบริสุทธิ์ออกจากสารเจือปนอื่นๆ ที่อยู่ในกากเชื้อเพลิง ทั้งนี้ เพราะสารดังกล่าวจะมีความเข้มของรังสีสูงมาก แคมเปญห่างเพียงไม่กี่ฟุตจากแท่งเชื้อเพลิงใช้แล้วแท่งเดียวที่ถอนออกจากเครื่องมาแล้วสิบปี จะได้รับรังสีในปริมาณที่ทำให้เจ็บป่วยและเสียชีวิตภายในไม่กี่สัปดาห์ ต้องมีการกำบังรังสีอย่างรัดกุมแน่นหนา และต้องมีการใช้แขนกล ต้องมีความรู้พลศาสตร์การระเบิดภายในของไหล ใช้เงินทุนมาก ใช้เวลาหลายปี”

“ไหนว่าไม่มีความรู้เรื่องระเบิดอะไรคะ มาเป็นฉากๆ เลยเชียวนะ” เหยี่ยวข่าวสาวนางหนึ่งกระเซ้า เสียงฮาตงขึ้นอีก

“ผมทำงานประชาสัมพันธ์ก็จริง แต่ผมจบคณะวิทยาศาสตร์เอกฟิสิกส์ครับ เลยพอเอาตัวรอดได้ แต่จะว่าไปแล้ว ข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างนี้ครับ นักวิทยาศาสตร์ชื่อดอกเตอร์หลุยส์ แอลวาเรซ ซึ่งเป็นผู้ประดิษฐ์ระเบิดปรมาณูถูกแอกบอกว่าการ

ทำให้พลูโทเนียมระเบิดนั้น เป็นงานทางเทคนิคที่ยากที่สุด แต่ในขณะเดียวกัน หากมียูเรเนียมสองสามห้าในสัดส่วนสูงมาให้ แม้แต่เด็กนักเรียนมัธยมก็สามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้ภายในระยะเวลาอันสั้น ขั้นตอนการทำระเบิดปรมาณูนั้นหาได้ง่ายตามหนังสือห้องสมุดและเว็บไซต์ แต่ความยากจะอยู่ที่ขั้นตอนการปฏิบัติเท่านั้นเอง”

คราวนี้บรรยายภาคในห้องประชุมเงียบกริบ

“ถ้าวันดีคืนดีมีผู้ก่อการร้ายสากลมาปล้นยูเรเนียมจากโรงไฟฟ้าที่บ้านเราไปจะทำไฉนครับ” ยังเป็นผู้สื่อข่าวรายเดิม

“ผมอาจไม่มีความรู้เรื่องนี้มากนัก จะเรียกว่ายังไม่ได้ศึกษาก็ว่าได้ เท่าที่ทราบนะครับ ประเทศอเมริกาซึ่งมีโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์หลายโรงได้มีนโยบายจำกัดปริมาณการสกัดเชื้อเพลิงนิวเคลียร์อย่างยูเรเนียมตัวที่ว่า และจะไม่ขายให้ประเทศที่มีความเสี่ยง เช่น อิรัก ลิเบีย ینی อันที่จริงแล้ว ผู้ก่อการร้ายไม่จำเป็นต้องไปปล้นชิงจากโรงไฟฟ้าเลย มีวิธีอื่นที่ง่ายกว่าเยอะแยะ และสามารถผลิตขึ้นได้ในเครื่องปฏิกรณ์แบบง่าย ๆ มีราคาถูกกว่าด้วย เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ในโรงไฟฟ้าสมัยใหม่จะใช้ยูเรเนียมสองสามห้า แต่เครื่องแบบอื่นใช้แค่อูเรเนียมในธรรมชาติ ดังนั้นโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ไม่ว่าจะเป็นเป้าการปล้นชิงแน่ ยิ่งยากกว่าด้วย สังเกตดูสิครับ ประเทศที่มีข่าวออกมาว่าแอบผลิตระเบิดมักจะไม่มีโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ อย่างเช่น อิหร่าน หรือเกาหลีเหนือ ที่ที่เด็ดกว่านั้นต้องนี้เลยครับ หลังยุคสงครามเย็น อเมริกาจับซื้อยูเรเนียมจากหัวรบนิวเคลียร์ที่ผลิตในโซเวียตแล้วนำมาผสมกับยูเรเนียมธรรมชาติ จากนั้นนำไปใช้ในโรงไฟฟ้า กลายเป็นว่าเปลี่ยนวิกฤตเป็นโอกาส นอกจากจะได้เชื้อเพลิงมาง่าย ๆ แล้ว ยังช่วยลดสารก่อระเบิดอีกด้วย”

ประเด็นนี้นาน ๆ ที่จะมีมา เขาค้นคว้าหาคำตอบตกไว้แล้ว การชี้แจงจึงอยู่ในวิสัยที่สื่อมวลชนจะนำข่าวด้านดีไปเผยแพร่แก่สาธารณชน

การถามตอบเป็นไปในบรรยากาศที่หน่วยงานของแสงสวรรค์ควบคุมได้ดี เขายืนยันกับผู้บริหารระดับสูงว่า หากสำนักงานฯ เดินหน้าเชิงรุก โอกาสที่จะได้เปรียบนั้นมี

มากกว่าที่จะรอให้มีปัญหาแล้วตามไปแก้ไขแก้ข่าว มีอะไรก็บอกไป ป้อนข้อมูลใส่ หยิบยื่นข่าวให้ แม้ไม่มีสถานการณ์แปลกเปลี่ยนก็เชิญหน่วยงานอื่นและสื่อมวลชนมารับรู้ความคืบหน้าการดำเนินงาน

มาถึงช่วงสุดท้ายของรายการ ชายหนุ่มผ่นคลาย ดูเหมือนว่าทุกฝ่ายจะมายืนคั่นอยู่ในแดนบวก

“ขอคำถามสุดท้ายครับ”

“ผม พันตำรวจเอก วิสุทธิ์ แมนกิจ ผู้แทนจากคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ อยากถามว่า ถ้าเกิดการรั่วไหลของสารกัมมันตภาพรังสีขึ้นที่โรงไฟฟ้า บางเรื่องวันนี้ฟุ้งนี้ เราต้องทำอะไรกันบ้าง”

อั้ง แสงสรรค้ออั้ง คนส่วนใหญ่ก็อั้ง

“อ่า...คือ...เป็นอย่างนั้นะครับ โรงไฟฟ้าบางเรื่องถูกออกแบบให้มีความปลอดภัยสูงสุด มีระบบตรวจจับรังสี มีระบบป้องกันที่แข็งแรงและรัดกุม การติดตั้งมีการตรวจสอบและทดสอบอย่างใกล้ชิด เหตุการณ์ดังว่านั้นไม่มีทางเกิดขึ้นแน่นอนครับ”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม ผมไม่ได้ถามว่ามันมีโอกาสเกิดหรือเปล่า แต่ผมถามว่า ถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว เราจะต้องทำอะไรกันบ้าง”

“...”

“ถ้าจำไม่ผิด เหตุการณ์ที่เชียร์โนบีลมีผู้เสียชีวิตสามสิบเอ็ดคน บาดเจ็บสองร้อยกว่าคน และมีการอพยพประชาชนในรัศมีกว้างถึงสามสิบกิโลเมตร สารกัมมันตภาพรังสีแพร่กระจายไปทั่วยุโรป ถ้าอุบัติเหตุเกิดขึ้นที่บางเรือ ความเสียหายจะเป็นอย่างไร ใครเคยนึกถึงบ้างหรือเปล่าครับ”

แสงสรรค้ออั้งคิดว่า ตัวเองถูกยิงด้วยนิเวศรอนความเร็วสูงจนร่างถูกบีบอัดอย่างรุนแรง สายตาของทุกคู่ สองหูของทุกคนรอคอยคำตอบจากเขา

“อ่า...” คิด คิด คิด คำถามอย่างนี้ไม่เคยมีมาก่อน เขาควรจะมีคำตอบที่ยืนยันเขาค้างไว้ในซีกส่วนที่ปลอดภัย “อ่า...ถ้าเกิดเหตุอย่างนั้นขึ้นจริง ๆ เราก็ต้องหยุดเดินเครื่อง รีบทำการตรวจสอบและแก้ไขซ่อมแซมโดยเร็วที่สุด”

“พูดถึงแต่เรื่องระบบ เรื่องเทคนิค แล้วประชาชนล่ะครับ” นายตำรวจนอก

ราชการยังไม่จบ

ผู้บริหารระดับสูงทำมือไขว่ส่งสัญญาณให้เขาปิดเกมมาแต่ไกล

“ในเบื้องต้น โรงไฟฟ้ามีมาตรการรับมือสถานการณ์ไว้ระดับหนึ่งแล้ว แต่ในระดับวงกว้าง เรากำลังจะจัดให้มีการประชุมหารือหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในอีกไม่ช้าครับ และหน่วยงานของท่านก็จะเป็นกำลังสำคัญในการจัดทำมาตรการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินในภาพใหญ่ได้ครับ วันนี้เราคงไม่มีเวลาพูดคุยกันในรายละเอียด แต่คราวหน้าเราคงมีรายละเอียดในเรื่องนี้มากขึ้นครับ สำหรับวันนี้ขอแค่นี้ก่อนนะครับ”

นายตำรวจเจ้าเก่ายังยกมือยืดต่อ นักข่าวสาวคนหนึ่งยกมือแล้วพูดเสียงดังสกัดไว้

“ขออีกหนึ่งคำถามคะ คำถามสุดท้ายจริง ๆ”

มีคนยื่นมือมาช่วยชีวิต ไม่คว่ำไว้ก็โง่เต็มที

“เชิญครับ สุดท้ายจริง ๆ นะครับ”

“ทำไมจึงมีการเลื่อนกำหนดเปิดโรงไฟฟ้าบางเรือไปอีกหลายเดือนคะ เกิดอะไรขึ้น ระบบมีปัญหาหรือเปล่า”

“เรื่องนี้ผมไม่ทราบรายละเอียดครับ เพราะไม่ได้ดูแลโดยตรง ทราบแต่ว่ามี การเลื่อนแต่ยังไม่เห็นมีการชี้แจงอย่างเป็นทางการ คงต้องรบกวนไปสอบถามหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบครับ วันนี้จบแค่นี้ครับ ขอขอบคุณทุกท่านที่มาพูดคุยกันในวันนี้ สวัสดีครับ”

ปากก็บอกไปอย่างนั้น แต่ใจของเขานึกถึงเธอ เธอผู้น่าจะรู้เหตุผลแต่ทำ เหมือนไม่รู้

เธอยังไม่ยอมบอกเขาถึงเรื่องนี้ เขาก็ไม่คิดถามเธอเพราะเชื่อมั่นในเหตุผลของเธอที่ยังไม่ยอมบอก ทั้ง ๆ ที่เธอขลุกและคลุกอยู่กับสถานการณ์ ณ ตรงนั้น

เฮ้อ!

จบลงได้ แต่ก็ไม่ค่อยดีนัก

คณะทำงานของเขายังกันนักข่าวอยู่ข้างล่าง แสงสรวลครีบกแตกตัวเข้าลิฟต์

เดี๋ยวตาย รู้สึกว่าวันนี้เขาไม่พร้อมสำหรับการให้นักข่าวสัมภาษณ์หลังการเสวนา  
เสียแล้ว

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

“ฮัลโล พ่อหรือครับ มีอะไรหรือครับ”

เสียงห่ม ๆ ของคนที่โทรศัพท์หาเขาดันเครือ

“แสง สะดวกคุยไหม”

“ได้เลยครับพ่อ มีอะไรหรือครับ”

“อ่า...แสง คือ...อ่า...พ่อมีข่าวร้ายมาบอก” พ่อของดุดดาวพูดตะกุกตะกัก  
เขารู้สึกใจหาย มีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับ”

“อ่า ตำรวจที่ประจำวนเขาโทรมาบอกว่า อ่า...ดาว ถูก...” เสียงห่มห้วนหาย  
ไปดื้อ ๆ เขาคิดว่าตัวเองได้ยินเสียงกลืนน้ำลายและเสียงลมที่พ่นออกจากจมูกดัง  
พืดพาด บ่งบอกว่าปลายสายน่าจะเอ่ยปากพูดด้วยความยากลำบาก เสียงหายใจ  
ถี่แรงได้ยินชัดเจน

“ใจเย็น ๆ ครับพ่อ ดาวเป็นอะไรครับ พ่อบอกสั้น ๆ ก็ได้” เขาต้องบอกไป  
อย่างนั้นเพื่อมิให้อีกฝ่ายหมดสภาพจนไม่สามารถพูดคุยได้

“แสงทำใจดี ๆ นะ”

เขาควรจะบอกให้พ่อของดุดดาวทำใจดี ๆ ด้วย

“ตำรวจเขาบอกว่าดาวถูกฆาตกรรม”

“...”

“...”

จิตใจของเขากระเจิดกระเจิง หัวตื้อตีบตัน ฟันลิฟต์ทั้งหมุนและโคลง ไม่  
แน่ใจว่าตนเองยังอยากรับรู้เรื่องราวต่ออีกหรือไม่ ก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ที่คอ มัน  
ทำให้พูดไม่ได้หายใจแทบไม่ออก หัวใจเต้นแรงจนเขาไม่แน่ใจว่ามันยังอยู่ในช่อง  
อกของตนหรือเปล่า มือสั่นเทาและไร้เรี่ยวแรง สองขาไม่สามารถหยัดยืนได้ เขา  
ทรุดนั่งลงนิลิฟต์ด้วยกแขนเสื้อขึ้นปาดน้ำตาที่ถึงขั้นล้นออกสองตาจนพรมำว

เสียงกระดิ่งลิฟต์ดังเตือนว่ากำลังถึงชั้นที่หมายแล้ว

“แค่นี้ก่อนนะครับพ่อ เดี่ยวอีกแป๊บหนึ่งผมโทรหา” แสงสรรค์ตัดสินใจวางสายชั่วคราว เขาไม่อยู่ในสภาพที่จะรับฟังอะไรได้อีกแล้ว ขณะควักผ้าเช็ดหน้ามาซับหน้าตา ริมฝีปากก็สั่นระริกควบคุมไม่ได้ กว่าจะเดินถึงห้องทำงานเขาคงต้องเก็บอาการซ่อนสายตาจากโลกภายนอกให้ได้...

...แม้โลกข้างในกำลังแตกยับเป็นเสี่ยงๆ



# 5

เหมียวจัดเรียงกระดาษซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยความไม่มั่นใจ เธอจะต้องขึ้นทำหน้าที่แทนพิทักษ์ซึ่งยังอกสั่นขวัญแขวนกับเหตุระทึกขวัญจากทีมล่าสังหารประจักษ์เห็นด้วยและไม่อยากให้พิทักษ์เป็นเป้าปืนบนโพเดียม ใครจะรู้ สไนเปอร์มือฉมังหิวเงินมีดาซดื่น ครั้งแรกไม่สำเร็จก็อาจมีครั้งต่อไป ความปลอดภัยคือสิ่งสำคัญที่ควรมีให้คนระดับแกนนำ เขาจึงต้องนั่งอยู่ด้านล่างโดยมีโล่มนุษย์ล้อมรอบ

แนวร่วมนิสิตนักศึกษากลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากสถาบันการศึกษาหลายแห่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ตามคำเชิญของเครือข่าย ให้มารับรู้ ให้มาเห็น ให้มาฟังข้อเท็จจริงในพื้นที่ จะได้ช่วยกันเป็นปากเสียงร่วมกันต่อต้านมหันตภัยเงียบมาตุภูมิฝ่ายรัฐลงหลักปักฝั่งระเบิดเวลาที่บางเรือ

แกนนำหารือร่วมกันแล้วตัดสินใจเดินหน้าเสวนาต่อ หลังจากพิทักษ์ถูกล้อมยิงโดยกระหึ่มบนถนนหน้าหาด พวกหมาจรูมล้อมกอดไม่ปราณี พิทักษ์ต้องสู้อย่างคนจนตรอก ดีที่หายังเป็นหมา กลัวกระสุนปืนเจาะร่าง เมื่อรู้ว่าคนมีพิษสงจึงหลบลิ้นหนีตายหางจุกตุต ทั้งๆ ที่พิทักษ์มีเพียงปืนสั้นกระบอกเดียว

กองการ์ดเกียรติยศบุพพรมกระจายกำลังดูแลพื้นที่หอประชุมใหญ่ของสถาบันอุดมศึกษาของท้องถิ่นยั่วเย้าไปหมด ผู้ฟังมิได้มีแต่นักศึกษาจากเมืองกรุง แต่ยังมีชาวบ้าน คนจากหน่วยงานต่าง ๆ และผู้สนใจจากหลายที่ต่างแหล่งที่มา ชั้นนอกสุดเป็นที่รักษาความปลอดภัยชุดใหญ่รายล้อมเป็นเกราะ ถัดมาเป็นกลุ่มผู้ชุมนุม

แนวร่วมเครือข่ายต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือ ใครคิดจะทำอะไรห้าม ๆ คงต้องตรองหนัก

“ใจเย็น ๆ เหมียว จะตื่นตื่นอะไรกันมากมาย” ประจักษ์ข่มขี้ม

“พี่คุณลี หนูไม่เคยพูดในที่ชุมชนที่มีคนฟังมากขนาดนี้ ถึงขั้นพูดมาหลายครั้ง แต่พอเห็นคนเยอะ ๆ ก็ลั่น”

“เฮ้ย! ไม่เป็นไรเหมียว พี่จะนั่งเชียร์อยู่ตรงนี้ ดิดขัดอะไรเดี๋ยวยี่ช่วยแซมให้ก็ได้” พิทักษ์ส่งเสียงขึ้นมาให้กำลังใจ

นักศึกษาเจ้าภาพขึ้นกล่าวต้อนรับและเชิญเครือข่ายขึ้นพูด

“เอาละคะ ต่อไปขอเชิญพบกับเครือข่ายต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือได้แล้วคะ เรียนเชิญประธานเครือข่ายขึ้นแนะนำทีมงานคะ คุณประจักษ์ ปลั่งแก้ว”

เสียงปรบมือต้อนรับดังก้องหอประชุม

“ก่อนการเสวนา ดิฉันอยากให้น้อง ๆ นิสิตนักศึกษาได้รับทราบข้อมูลบางอย่างก่อนนะคะ” เหมียวหันไปพยักหน้าให้กับเจ้าหน้าที่คุมไฟและระบบเอวีสไลด์มัลติวิชั่นเริ่ม...

เสียงผู้บรรยายหนักแน่นเริ่มขึ้น คลอด้วยเสียงดนตรีแบ็กราวด์ทำนองเขย่าขวัญ

ภาพนิ่งของโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ ณ แหล่งต่าง ๆ ถูกนำขึ้นแสดง

“จะมีสักกี่คน ที่รู้ว่าเหตุร้ายอันเกิดจากมหันตภัยนิวเคลียร์นั้น ได้อุบัติขึ้นบนโลกมาหลายครั้งอย่างต่อเนื่อง ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ทำไมจึงไม่มีการเปิดเผยให้ชาวโลกได้รับรู้ นอกจากเหตุการณ์ใหญ่ ๆ อย่างเชอร์โนบีลและที่เกาะทรีไมล์แล้ว ยังมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พวกเราควรได้รับรู้อีกมาก...

“อุบัติเหตุที่เกิดกับโรงงานเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่โทโกมูระ ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ประกอบการสนับสนุนพลังงานนิวเคลียร์ที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่นในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบสอง ทำให้คนงานสองคนได้รับรังสีซึ่งทำให้เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ด้วยเหตุดังกล่าว ในช่วงหนึ่งปีหลังจากนั้น ผู้ประกอบการเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์หลายสิบแห่งได้ดำเนินการปรับเปลี่ยนข้อมูลและการตรวจสอบด้านความปลอดภัยอย่างเงียบ ๆ เพื่อมิให้ระบบของตนต้องถูกซ่อมแซมและเกิดค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล ซึ่งอาจต้องปิดเครื่องเป็นเวลานาน...

“อีกห้าปีต่อมา เกิดอุบัติเหตุกับเครื่องปฏิกรณ์ที่โรงไฟฟ้านิวเคลียร์มิยะมะ อันเนื่องมาจากการระเบิดของเครื่องผลิตไอน้ำ แม้ว่าอุตสาหกรรมนิวเคลียร์และรัฐบาลญี่ปุ่นจะอ้างว่าได้ใช้มาตรฐานความปลอดภัยที่สูงขึ้นแล้วก็ตาม อุบัติเหตุครั้งนั้นทำให้คนงานเสียชีวิตห้าคน...

“ในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบเก้า ศาลแขวงของเมืองเมืองหนึ่งในประเทศญี่ปุ่นสั่งระงับการเดินเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์เนื่องจากไม่สามารถต้านทานการสั่นสะเทือนจากแผ่นดินไหวที่รุนแรงได้ และนั่นทำให้ชาวญี่ปุ่นและประชาคมโลกที่อาศัยอยู่ในเขตที่มีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่อ่อนไหวต่อการเคลื่อนตัวของเปลือกโลกต้องตระหนกถึงภัยเงียบที่อาจร้ายแรงยิ่งกว่าอาฟเตอร์ช็อกด้วยซ้ำ หากเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์เกิดความเสียหายและมีกัมมันตภาพรั่วไหลเนื่องจากสาเหตุดังกล่าว...

“แม้แต่ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้ชื่อว่าเป็นประเทศยักษ์ใหญ่ซึ่งมีโรงไฟฟ้านิวเคลียร์จำนวนมากและมีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ก็ยังไม่สามารถพันภัยเงียบนี้ได้ ในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบห้า เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์เดวิด เบสส์เกิดการสึกกร่อนเมื่อถูกสารละลายที่มีฤทธิ์กัดกร่อนทำลายสภาพลามไปเกือบถึงถึงบรรจุก๊าซและของเหลวอัดแรงดันสูง แต่โชคดีที่มีเจ้าหน้าที่ที่พร้อมรอยดังกล่าวก่อนที่จะทำให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงซึ่งจะทำให้แกนของเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ทั้งหมดหลอมละลาย โรงไฟฟ้านิวเคลียร์เดวิด เบสส์ต้องปิดตัวลงเป็นเวลาสองปี สูญเสียงบประมาณไปเกือบสองหมื่นล้านบาท ทว่าหลังจากซ่อมแซมเสร็จ โรงไฟฟ้านิวเคลียร์เดวิด เบสส์ก็ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินงานต่อไปจนถึงปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยหกสิบ...

“ในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบหก พายุฝนได้กระหน่ำอย่างรุนแรงทางตอนใต้ของแม่น้ำโรน ประเทศฝรั่งเศส ระดับน้ำท่วมได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและเข้าทำลายเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ครุสหมายเลขสามและครุสหมายเลขสี่จนเสียหาย หน่วยงานด้านความปลอดภัยนิวเคลียร์จำเป็นต้องเปิดศูนย์ปฏิบัติการเฉพาะกิจเพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับเหตุฉุกเฉินอันอาจเกิดขึ้นเนื่องมาจากอุบัติเหตุดังกล่าว...

“ในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบสาม ผู้ตรวจสอบจากรัฐบาลอังกฤษพบว่าโรงงานแปรรูปเชื้อเพลิงนิวเคลียร์เซลลาฟีลต์ในสหราชอาณาจักรประสบความล้มเหลวด้านความปลอดภัยขั้นมูลฐานจากการเปิดเผยข้อมูลแก่สาธารณะ เรื่องการละเมิดการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานความปลอดภัย เหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลไอร์แลนด์ยื่นฟ้องรัฐบาลอังกฤษในประเด็นความปลอดภัยต่อศาลระหว่างประเทศของสหประชาชาติในเมืองฮัมบูร์ก ประเทศเยอรมนี...

“และเหตุการณ์ระทึกขวัญเมื่อวันที่สิบเอ็ดกันยายน พุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบสี่ ที่เครื่องบินจัมโบ้เจ็ดสองลำชนตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ในกรุงนิวยอร์กจนเกิดโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ย้ำเตือนว่า ชาวโลกจะได้พบกับมหันตภัยในรูปแบบใหม่ที่เหนือความคาดหมาย ไม่มีใครที่จะกล้ารับประกันได้ว่า จะไม่เกิดการก่อวินาศกรรมด้วยการบังคับเครื่องบินพุ่งเข้าชนโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ แม้แต่ทบวงพลังงานปรมาณูระหว่างประเทศ หรือไอเออีเอ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ส่งเสริมการใช้พลังงานนิวเคลียร์ก็ยังคงช่วยอมรับในเรื่องนี้ ว่ามีการประเมินความเสี่ยงในประเด็นนี้ด้วย...

“เหตุการณ์เหล่านี้จะเป็นสิ่งเตือนสติให้พวกเราได้คิดกันต่อว่า พลังงานนิวเคลียร์คือทางเลือกทางเดียวของชาวไทยจริงหรือไม่...”

ไฟเวทิสว่างขึ้น ความเงียบปกคลุมห้องประชุมขนาดเล็กของสถาบันการศึกษาแห่งนั้น ทุกคนอึ้งไปชั่วขณะ ไม่มีเสียงปรบมือ “น้อง ๆ นิสิตนักศึกษาและประชาชนผู้เข้าใจสถานการณ์ทุกท่าน การต่อสู้ของเครือข่ายต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือได้ดำเนินมาอย่างสันติต่อเนื่องยาวนาน แม้ว่าในยกก่อนหน้า พวกเราไม่สามารถทานอำนาจรัฐได้ โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ผุดขึ้นเป็นรูปเป็นร่างในที่สุด ฐานรากโรงไฟฟ้าปึกตรึงลงกลางอกของชาวบางเรือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ลึกและแน่น แต่เราก็ไม่เคยคิดว่านั้นคือจุดจบ ไม่คิดว่านั้นคือความพ่ายแพ้ของมนุษย์ผู้รักชีวิตมนุษย์ด้วยกัน เราจะต่อสู้ต่อไปอย่างแข็งขันเพื่อต่อต้านพลังงานมรณะ ตราบใดที่มันยังสร้างเพาะบ่มความเสียหายมหาศาลต่อสิ่งแวดล้อมและชีวิตที่มีค่าของมนุษยชาติ การหยุดการดำเนินการของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์เท่านั้นที่จะทำให้พวกเราได้ตอบรับความปลอดภัยและสวัสดิภาพอย่างแท้จริง สวัสดิ์คะ”

เสียงปรบมือดังก้อง ยาวนาน บางคนยืนขึ้นยกย่องด้วยวิถีทางของสดแต-  
ดิงโอเวซัน

พิธีกรในชุดนักศึกษาประกาศว่า การบรรยายดำเนินมาจนถึงช่วงถามตอบ  
เหมียวกล่าวเชิญและผายมือไปยังจุดตั้งไมโครโฟน

“ที่ครับ ทางรัฐบาลเขาได้ชี้แจงปัญหาการขาดแคลนพลังงานในระดับ  
วิกฤตจนประเทศต้องขาดดุลการค้าปีละไม่น้อย เครือข่ายมีความคิดเห็นอย่างไร  
กับคำอ้างนี้ครับ” นักศึกษาชายรายหนึ่งเปิดฉากถาม

“พลังงานหมุนเวียนในงะคะ คือคำตอบสุดท้ายของโลกปัจจุบัน อย่างที่ทุกคน  
ทราบกันดีอยู่แล้วว่าปัญหาสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงหรือภาวะโลกร้อนได้  
ขยายตัวลุกลามและส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศมากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าจะเลิกใช้พลังงานถ่านหิน  
พลังงานน้ำมันและก๊าซได้ ก็ต้องใช้พลังงานทางเลือก เชื่อหรือไม่คะว่า รวม ๆ กัน  
แล้ว พลังงานหมุนเวียนทั่วโลกให้ผลผลิตสูงกว่าพลังงานนิวเคลียร์ด้วยซ้ำไป และ  
ยังมีแนวโน้มจะมากขึ้นเรื่อย ๆ”

“แต่บ้านเรายังไม่ประสบความสำเร็จกับการผลิตพลังงานทางเลือกเลย  
นี่ครับ”

“ก็ต้องพยายามกันต่อไป ของอย่างนี้ไม่ใช่ทำกันครั้งเดียวแล้วประสบความสำเร็จ  
สำเร็จล้มเหลว แต่ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนต้องจริงจังและจริงจังที่จะทำ รัฐบาล  
ปีหนึ่ง ๆ ต้องเสียดุลในการซื้อพลังงานจากต่างประเทศหลายล้าน แต่เงินลงทุน  
ก่อสร้างโรงไฟฟ้านิวเคลียร์หลายหมื่นล้านที่ใช้ไปละ ไม่เห็นค่อยพูดถึงเลย ไหนจะ  
ค่าใช้จ่ายกับการจัดการกากกัมมันตภาพรังสีในระดับสูงที่มีผลร้ายถึงขั้นทำให้เสีย  
ชีวิตได้ ไหนจะค่าใช้จ่ายกับความเสียหายเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุอย่างที่เคยเกิดขึ้นมา  
ในอดีต ประเด็นเรื่องความเป็นไปได้สำหรับการเกิดอุบัติเหตุ นั้นไม่สำคัญกับชีวิต  
และสวัสดิภาพของชาวโลกที่จะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงและยาวนานหรอกคะ  
ตรงนั้นแหละที่จะทำให้เกิดค่าใช้จ่ายมหาศาลที่ประมาณค่ามิได้เลยทีเดียวนะ ภาค  
รัฐกล้ารับประกันได้ไหมละคะ ว่าจะไม่มีการเกิดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้”

“เท่าที่พบว่า ตอนนี้รัฐบาลได้จัดขบวนระเบิดเวลาลูกใหญ่ไว้สำหรับชาวไทย  
แล้วสิคะ” นักศึกษาสาวผมยาวชาวสวยอีกหมวยหนึ่งขมวดด้วย

“พวกเขากล่าวอ้างกันเสมอว่า เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ไม่ใช่ระเบิดปรมาณู เขาอ้างว่าเครื่องปฏิกรณ์เป็นอุปกรณ์ผลิตพลังงานเพื่อสันติ แต่สันติยอมไม่เกิดแน่ หากมีภัยอันตรายอุบัติขึ้นแม้แต่ครั้งเดียว ครั้งเดียวณะคะ ดิฉันย้ำว่าแม้แต่ครั้งเดียว ก็เถอะ ลองนึกดูสิคะ หากมีการปล้นชิงสารกัมมันตรังสีเพื่อนำไปผลิตอาวุธนิวเคลียร์ ละ ใครจะรับผิดชอบ และใครจะยืนยันได้ว่าไม่มีทางเกิดขึ้น ดูสิคะ ขนาดตำรวจโลกอย่างสหรัฐยังตื่นเมื่อรู้ว่าประเทศที่อยู่คนละฝ่ายแอบผลิตหัวระเบิดนิวเคลียร์ แล้วซุกซ่อนไว้ ก็ไม่ใช่เพราะความหวาดกลัวหรือคะ แม้แต่พญาอินทรีผู้หยิ่งผยอง ยังต้องหวั่นผวากระทั้งประเทศเล็กๆที่ไม่ใช่มหาอำนาจ” เหมียวตอบขาดฉาน ความตื่นเต้นสลายไปหมดสิ้นแล้ว

“โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์จะเกี่ยวข้องกับการผลิตระเบิดนิวเคลียร์อย่างไรครับ” นักศึกษาชายคนหนึ่งยกมือถาม

“พี่ตอบเอง” ประจักษ์สะกิดเหมียว

“คำถามนี้คุณประจักษ์จะตอบให้ณะคะ” เหมียวรอกเสียงเข้าไมโครโฟน

“เราลองมานึกอย่างนี้ะครับ ทุกประเทศที่ผลิตพลังงานนิวเคลียร์ได้ย่อมมีศักยภาพในการผลิตอาวุธนิวเคลียร์ เนื่องจากแหล่งกำเนิดพลังงานเป็นสารตัวเดียวกัน และผู้เชี่ยวชาญด้านระเบิดนิวเคลียร์นั้น สามารถผลิตอาวุธร้ายแรงได้หนึ่งชิ้นในเวลาไม่กี่เดือน หลายประเทศได้ใช้การดำเนินการด้านพลังงานนิวเคลียร์ของพลเรือนในการพัฒนาศักยภาพด้านอาวุธ ได้แก่ อินเดีย ปากีสถาน และเกาหลีเหนือ หลายประเทศเพิ่มปริมาณสะสมพลูโทเนียมซึ่งเป็นเชื้อเพลิงระเบิดนิวเคลียร์ เมื่อสิ้นปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสี่สิบหก พลูโทเนียมที่ถูกคัดแยกในโรงงานแปรรูปซ้ำเพื่อการค้ามีปริมาณใกล้เคียงกับพลูโทเนียมเพื่อการทหารที่ถูกผลิตสำหรับอาวุธนิวเคลียร์ แม้ว่าการผลิตพลูโทเนียมเพื่อการทหารเกือบถูกยกเลิกไปอย่างสิ้นเชิงหลังสิ้นสุดสงครามเย็นแล้ว แต่การแปรรูปซ้ำเพื่อการค้ายังเกิดขึ้นต่อไป พลูโทเนียมจากเครื่องปฏิกรณ์เพียงห้ากิโลกรัมก็เพียงพอแล้วที่จะใช้ประกอบหัวระเบิดนิวเคลียร์ดิบ ซึ่งเป็นระเบิดที่ทำลายกรุงนางาซากิในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ทำลายทรัพย์สินและคร่าชีวิตชาวญี่ปุ่นไปหลายหมื่นคน”

เสียงครางฮือดังขึ้นพร้อมกัน

“พีคะ หนูขอกลับมาเรื่องพลังงานหมุนเวียนชนิดหนึ่งนะคะ” นักศึกษาหญิงคนเดิมยังถามไม่ถอย “ในเมื่อการผลิตพลังงานหมุนเวียนยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ อีกทั้งการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานถ่านหินและก๊าซก็ทำให้เกิดมลภาวะเป็นพิษ ทำให้เกิดก๊าซเรือนกระจก พลังงานนิวเคลียร์ก็น่าจะดีกว่าเพราะให้พลังงานสูงและไม่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อน”

“อ้าว เหมียว อันนี้ของเธอ” ประจักษ์หันไปบอกเหมียวพร้อมกับยื่นมือถือโทรศัพท์ส่งคืน เขาต้องการจะทดสอบว่า เรื่องอย่างนี้เหมียวจะให้ภาพอย่างไรแก่ประชาชน

“ขอบคุณคะ” เหมียวกล่าวขอบคุณพร้อมแอบถลึงตาใส่แกนนำขาใหญ่ “คืออย่างนั้นะคะ ที่มองเห็นกันอย่างนั้นต้องบอกว่าเป็นเพราะเราไม่ได้พิจารณากระบวนการเบ็ดเสร็จทุกขั้นตอน อย่าลืมนะคะว่าเตาปฏิกรณ์ปรมาณูต้องใช้สารกัมมันตภาพรังสีจากแร่ยูเรเนียมหรือพลูโทเนียม แล้วสารที่ว่านี้จะเอาจากไหนล่ะ ถ้าไม่ได้ขุดออกมาจากใต้โลก การขุดเจาะ การลำเลียงขนส่ง และการสกัดยังต้องใช้พลังงานฟอสซิลนะคะ จะใช้อะไรอื่นได้ เชื้อเพลิงฟอสซิลที่ใช้ในอุตสาหกรรมการทำเหมืองตั้งต้นจนถึงท้ายน้ำจะทำให้เกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ขึ้นจำนวนมาก เมื่อรวมกับก๊าซเรือนกระจกที่ได้จากกระบวนการผลิตแร่ยูเรเนียมคุณภาพต่ำ ใครที่คิดว่าพลังงานนิวเคลียร์เป็นพลังสะอาดเอี่ยมอ่องหมดจดต้องคิดใหม่แล้วละคะ”

“พีคะ หนูเรียนเศรษฐศาสตร์อยู่คะ อยากถามพีถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับต้นทุนการก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์คะ เห็นว่ามันถูกกว่าพลังงานทางเลื้อกและพลังงานฟอสซิลไม่ใช่หรือคะ” ปัญญาชนหญิงอีกหนึ่งขอร่วมขบวนเสวนา

เหมียวหันไปมองหน้าประจักษ์ พิทักษ์ และแกนนำคนอื่น ๆ ข้อซักถามวันนี้ถูกยกขบวนมาจากฝั่งตรงข้าม ฝ่ายต่อต้านที่คั่นคว่ำและสะสมข้อมูลคัดแย้งโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์มาโดยตลอดต้องพลิกตำราแจง

“ภาพลงตาใจละคะน้อง การลงทุนกับพลังงานนิวเคลียร์มีค่าความเสี่ยงสูงซึ่งประเมินเป็นตัวเลขมิได้ แม้แต่ต้นทุนการก่อสร้างที่ว่าถูกกว่าก็บานปลายไปมาก ผิดจากที่ประมาณการไว้ก่อนการก่อสร้างตั้งหลายเปอร์เซ็นต์ นักการเมืองและรัฐบาลทำประมาณการไว้ต่ำกว่าที่เป็นจริงเพื่อทำตัวเลขให้สวย แสดงความคุ้มค่า

เกินจริง ทุกประเทศก็มีข้อมูลตรงนี้เหมือนกัน ทำอย่างไรก็ได้ให้การก่อสร้างเริ่มก่อน พอเกินงบบก็โปะเพิ่มลงไปโดยอ้างว่าต้องทำให้จบ และที่ไม่ค่อยพูดความจริงกันก็คือค่าใช้จ่ายในการจัดการกับกากกัมมันตภาพรังสีซึ่งถูกผลิตออกมาในทุกๆ ขั้นตอนของวงจรเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ ตั้งแต่การทำเหมืองแร่ยูเรเนียมและการเพิ่มความเข้มข้นให้ยูเรเนียม ไปจนถึงการดำเนินการเครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ รวมทั้งการแปรรูปใหม่ให้กับเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่ใช้แล้ว รู้ไหมคะว่ากากพิษเนี่ย มันมีอายุยาวนานนับแสนปี อันตรายจะยังอยู่คู่กับโลกไปนานแสนนาน ชาวโลกต้องเผชิญหน้ากับความเสี่งนี้ไปชั่วลูกชั่วหลาน เพราะการกำจัดกากอย่างเบ็ดเสร็จสมบูรณ์นั้นไม่สามารถดำเนินการได้จริง”

“แล้วทุกวันนี้เขากำจัดด้วยวิธีไหนบ้างคะ”

“ด้วยเทคโนโลยีในปัจจุบัน กากเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ที่มีปริมาณกัมมันตภาพรังสีสูงจะถูกฝังไว้ในห้องใต้ดินที่ระดับลึกๆ ซึ่งเขาอ้างกันว่าจะจัดเก็บ ตัวห้อง หรือ หินกรวดที่อยู่รอบๆ จะสามารถป้องกันไม่ให้กัมมันตภาพรังสีรั่วไหลออกมา แต่บางรายก็เลือกที่จะนำไปทิ้งในที่รกร้างว่างเปล่าหรือใต้ทะเล สถานที่กำจัดกากกัมมันตภาพรังสีหลายต่อหลายแห่งมีกากนิวเคลียร์ปริมาณน้อย แต่ปล่อยกัมมันตภาพรังสีออกสู่สิ่งแวดล้อมมาก เช่น ในสหราชอาณาจักรและในประเทศฝรั่งเศส ก๊าซเรือนกระจกยังมีวันหมดหายไปในเวลาไม่นาน แต่กากเชื้อเพลิงนิวเคลียร์จะมีอายุยืนยาวและไม่สามารถกำจัดให้สูญสลายไปได้อย่างสิ้นซากในชั่วชีวิตคน พวกเราจะตอบลูกตอบหลานอย่างไรในเรื่องนี้คะ”

ความเสี่ยบปกคลุมบรรยากาศในห้องประชุมอีกครั้ง

“มีใครจะถามอะไรอีกไหมคะ” เหมือนถามขณะกวาดตามองไปรอบๆ ความตึงเครียดกำลังก่อตัวขึ้นทั่วสถานที่ “ถ้าไม่มีอะไร ก็ขอปิดรายการเสวนาสำหรับวันนี้เลยนะคะ สำหรับน้องๆ ที่สนใจจะสนับสนุนกิจกรรมต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือ ด้วยการเข้าเป็นแนวร่วม เดี่ยวลงชื่อได้ที่เจ้าหน้าที่ของเราเลยนะคะ ดิฉันเชื่อในพลังของหนุ่มสาวนะคะ ขอให้น้องๆ ทุกคนรับรู้สถานการณ์อย่างเข้าใจและช่วยกันรักษาโลกของเราไว้คนละมือคนละใจ ขอกล่าวคำว่าสวัสดีอีกครั้งคะ”

“เดี่ยวๆ ขอพูดอะไรนิดหนึ่ง” พิทักษ์ยกมือและลุกขึ้นยืน “ขอโม้คดีด้วย”



“น้อง ๆ นิสิตนักศึกษาและผู้เข้าร่วมรับฟังทุกท่านคะ คุณพิทักษ์ ศรียาใจ  
แกนนำกระดูกเหล็กของเราจะขอพูดอะไรนิดหน่อยนะคะ”

มีเสียงปรบมือต้อนรับกราวใหญ่

“ถ้าใครติดตามข่าวคราวอาชญากรรมเมื่อสองสามวันที่ผ่านมา จะเห็นข่าว  
อยู่ข่าวหนึ่งนะครับ น่าจะเป็นข่าวเล็ก ๆ ในกรุงเทพฯ และอาจเป็นข่าวใหญ่ขึ้นมาชนิด  
หนึ่งที่ประจวบศรีจันทร์ นั่นคือข่าวแกนนำเครือข่ายต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือคนหนึ่ง  
ถูกลอบยิงด้วยอาวุธสงครามจากกลุ่มไม่ทราบฝ่ายแต่ไม่ตายครับ”

หลายคนเริ่มร้องอ้อ ใบหน้าของพิทักษ์ดูคล้ายคนบนปกหนังสือพิมพ์  
และในเว็บข่าวขึ้นมาทันที

“ผม...ในฐานะเหยื่อกระสุนที่บังเอิญไม่ตายสนใจฝ่ายลอบสังหาร อยากให้  
ทุกท่านได้ร่วมรับรู้ฯ ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับเราเขาใช้วิธีการที่สกปรกและโหดเหี้ยม  
อำมหิตเหลือเกิน การต่อสู้ของเราไม่ได้ตั้งมั่นอยู่บนผลประโยชน์ใดอื่นนอกจาก  
สวัสดิภาพของประชาชนและประชาคมโลก ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับเราเคยออกข่าวว่า  
พวกเราหากินกับเงินบริจาค ชุมนุมเคลื่อนไหวเป็นอาชีพ ซึ่งเป็นเรื่องที่โกหกมดเท็จ  
อย่างน่าละอายที่สุด อยากจะขอร้องให้พวกเขาหยุดการกระทำที่เลวร้ายป่าเถื่อน  
ไร้มนุษยธรรมเสียที ให้โอกาสเราได้ต่อสู้อย่างสันติอธิงสาต่อไปโดยไม่ต้องหวาด  
ระแวงว่าจะมีמצจฺรชมาครว้ชีวิตในวันนี้วันพรุ่ง เห็นกันหรือยังล่ะครับว่า...” พิทักษ์  
หยุดเว้นช่วงชั่วอึดใจ “พิษภัยของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ไม่ได้มีเพียงสร้างความสุ่มเสี่ยง  
อย่างมหันตภัยให้กับมนุษยชาติเท่านั้น แต่มันยังทำให้ประชาชนเกิดการแตกแยก  
แบ่งเป็นฝ่ายเป็นฝ่าย และที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือการทำลายล้างชีวิตเพื่อนมนุษย์ตั้งแต่  
ยังไม่ได้เริ่มเดินเครื่องด้วยซ้ำ ก็ชีวิตแล้วที่ถูกสังเวยอำนาจเถื่อนเพียงเพราะมีความ  
เชื่อที่ไม่ตรงกัน เพียงเพราะอีกฝ่ายเห็นว่าทำให้ตนไม่สมประโยชน์ พี่น้องทั้งหลาย  
ที่อยู่ ณ ที่นี้คงเห็นด้วยกับพวกเราว่า เราไม่ควรปล่อยให้มหันตภัยร้ายลอยนวล  
อีกต่อไป ขอแรงใจช่วยผนึกกำลังต่อต้านโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์กันด้วยนะครับ  
ขอบคุนครับ”

เสียงปรบมือดังเปาะเปาะ พิทักษ์คงมีแรงกดดันอัดอั้นในใจจนต้องระบาย  
ออกมาให้มวลชนที่ยังคาใจกับเรื่องทางเทคนิคเกี่ยวกับโรงไฟฟ้าได้รับรู้อย่างไม่เข้าใจ

กับสถานการณ์

หรือว่า...เขาอยากส่งสารให้ใครคนใดที่เขาคิดว่าอาจมาร่วมฟังอยู่ในวันนี้

ในกลุ่มประชาชนผู้สังเกตการณ์และเข้าร่วมฟังการเสวนา สายตาแข็งกร้าวคู่หนึ่ง  
จ้องมองพิทักษ์ด้วยแววเย้ยหยัน เจ้าของเป็นชายร่างใหญ่วัยกลางคนแต่งกายภูมิ-  
ฐาน ผมตัดสั้นเกรียน ท่าทีและการแต่งกายของชายฉกรรจ์สองสามคนที่ยืนใกล้ ๆ  
บอกยี่ห้อว่าเป็นผู้ติดตามหรือผู้คุ้มภัยหรือลูกทีม

“หึ” เสียงพ่นลมดังออกจากจมูกเบา ๆ จากชายร่างใหญ่

“เอาไงต่อ” ชายหน้าเข้มคนหนึ่งถาม

“วันนี้คงไม่ต้อง ทำจะไม่ได้เรื่อง กลับไปคุยกันใหม่ดีกว่า” ชายร่างใหญ่  
ผมเกรียนพูดเบา ๆ

# 6

ชายหาดแคบ ๆ บนฝั่งทะเลตำบลบางเรือ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ คืออดีต สภาพดั้งเดิมเป็นผืนทรายทอดยาวเลียบตามแนวรอยต่อผืนดินกับถ้ำน้ำ ไม่มีอ่าว ไม่มีแหลม ในระยะบวกลบสิบกิโลเมตรเหนือใต้ ทะเลเปิดโล่งอ้ารับลม พายุในหน้ามรสุมเต็ม ๆ

ที่ตรงนั้น พิกัดนั้น เป็นตำแหน่งแห่งโรงไฟฟ้าบางเรือ แหล่งผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังงานนิวเคลียร์แห่งแรกของประเทศไทย บางคนลืมนั่นไปแล้วว่า หน้าหาดดั้งเดิมหน้าตาเป็นอย่างไร กิจกรรมก่อสร้างเข้ายึดพื้นที่มานานหลายปีตั้งแต่ปักเสาเข็มต้นแรก คอนกรีตและโลหะเข้าแทนที่สวนมะพร้าวและดอนทราย สิ่งปลูกสร้างรูปทรงแตกต่างกันตระหง่านท่าแดดท่าลมไม่กลัวการกัดกร่อนของไอเกลือรอบ ๆ พื้นที่กว่าห้าสิบลไร่ตรงกลางเป็นแนวกันชนสามด้านไม่มีบ้านไม่มีคน อีกด้านที่ติดทะเลมีท่าเรือคอนกรีตเสริมเหล็กขนาดเล็กปิดซ่อนหาดทรายไว้เบื้องล่าง ใกล้เคียง ๆ กันมีบ่อน้ำขนาดใหญ่สามบ่อเรียงต่อกันกินพื้นที่ใกล้เคียงสนามฟุตบอล ห่างจากชายฝั่งไม่กี่กิโล แนวเขื่อนหินทิ้งสำหรับป้องกันคลื่นทอดยาวเกือบหนึ่งกิโลเมตรขนานกับชายฝั่ง

สิ่งแปลกปลอมซึ่งมีรูปลักษณะแตกต่างจากธรรมชาติรายล้อมชุดนี้มีชื่อเต็มว่าโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์บางเรือ

โรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์แห่งนี้ ให้กำลังผลิตสูงถึงหนึ่งพันเมกะวัตต์ มากกว่าการผลิตไฟฟ้าด้วยพลังงานอื่น ด้วยสมรรถนะเฉพาะตัว ถือเป็นโรงไฟฟ้าพลัง

นิวเคลียร์ต้นแบบของประเทศไทยแลนด์แดนแห่งรอยยิ้ม หากการผลิตไฟฟ้ามีประสิทธิภาพและให้ประสิทธิผลสูงสุด สร้างความคุ้มค่ามหาศาลแก่ประเทศชาติ ตามที่คาดหวัง โรงไฟฟ้าประเภทนี้จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็นดอกเห็ดหน้าฝน

ผู้ริเริ่มศึกษาและเสนอคณะรัฐมนตรีให้มีมติก่อสร้างจนสำเร็จคือ สำนักงานพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์แห่งประเทศไทย หรือ โอเอ็นพีดี ONPD - Office of Nuclear Power Development of Thailand รัฐบาลเป็นผู้ลงทุนก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และติดตั้งระบบปฏิกรณ์นิวเคลียร์รวมทั้งระบบผลิตไฟฟ้าโดยใช้เงินกู้ ดอกเบี้ยต่ำจากประเทศญี่ปุ่น ส่วนการดำเนินงานผลิตไฟฟ้าจะเป็นรูปแบบการให้สัมปทานแก่เอกชนเป็นเวลาสามสิบปี และให้สิทธิ์แรกในการต่อสัญญาตั้งแต่ปีที่สามสิบเอ็ดเป็นต้นไป ผู้ชนะสัมปทานคือบริษัทไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์บางเรือ จำกัด

เทคนิคการผลิตพลังงานไฟฟ้าที่เลือกใช้สำหรับโรงไฟฟ้าแห่งนี้เป็นแบบระบบความดันสูง หรือที่เรียกว่าแบบพีดีบีเบิลยูอาร์ - PWR หรือ Pressurized Water Reactor กล่าวคือใช้น้ำถ่ายเทความร้อนจากแท่งเชื้อเพลิงจนมีอุณหภูมิสูงประมาณสามร้อยยี่สิบองศาเซลเซียส ภายในถังขนาดใหญ่ที่อัดความดันสูงประมาณสิบห้าเมกะพาสคัล หรือหนึ่งร้อยห้าสิบบาทาของความดันบรรยากาศเพื่อไม่ให้น้ำเดือดกลายเป็นไอ จากนั้น จึงนำน้ำส่วนนี้ไปถ่ายเทความร้อนให้แก่น้ำหล่อเย็นอีก ระบบหนึ่งที่ควบคุมความดันไว้ต่ำกว่า เพื่อให้เกิดการเดือดแล้วผลิตไอน้ำออกมาเป็นการป้องกันไม่ให้น้ำในถังปฏิกรณ์หรือน้ำระบบปฐมภูมิซึ่งมีสารรังสีเจือปนอยู่แพร่กระจายไปยังอุปกรณ์ส่วนอื่น ๆ ตลอดจนป้องกันการรั่วของสารกัมมันตภาพรังสีสู่สิ่งแวดล้อม

น้ำปริมาณมากที่ใช้สำหรับหล่อเย็นนั้น จะดูดขึ้นมาจากน้ำทะเลเข้าบ่อพักขนาดยักษ์ จากนั้นจะผ่านขั้นตอนแปลงน้ำเค็มให้เป็นน้ำจืดโดยใช้เทคนิคดีซาลิเนชัน หรือ Desalination Technique ทำให้ในระยะเวลายาวสามารถประหยัดต้นทุนของระบบหล่อเย็นได้มาก เพราะใช้แหล่งน้ำธรรมชาติสำหรับนำมาระบายความร้อนไอน้ำในโรงไฟฟ้า ก่อนที่จะปล่อยน้ำดังกล่าวสู่ทะเลบางเรือตามเดิม การใช้น้ำในปริมาณมากก็เพื่อให้ น้ำที่ปล่อยกลับคืนสู่สิ่งแวดล้อมมีอุณหภูมิสูงขึ้นเพียงเล็กน้อย เป็นการป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอีกทางหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ของนักวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม น้ำร้อนที่ปล่อยออกมาอาจมีผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตที่ไม่สามารถปรับตัวได้ซึ่งจะย้ายถิ่นฐานออกไป ส่งผลให้ชาวประมงบางเรือบางกลุ่มต้องย้ายที่ทำกิน ขณะเดียวกัน สิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวได้ หรือชอบอยู่อาศัยในน้ำอุ่นก็จะดำรงชีวิตต่อไปได้ มีผู้พบว่า มีสัตว์ทะเลส่วนหนึ่งอพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาเพิ่มในบริเวณดังกล่าวด้วยซ้ำไป โดยเฉพาะแนวหลังเขื่อนกันคลื่นซึ่งคลื่นลมจะสงบกว่า

โรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แบบพีดีบีเบิลยูอาร์เป็นแบบที่ใช้งานกันแพร่หลายมากที่สุดในโลก โดยมีประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีสัดส่วนการผลิตไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์แบบนี้มากที่สุด

ตัวอาคารหลักที่สำคัญที่สุด ซึ่งเป็นที่ตั้งของเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ ถูกออกแบบและก่อสร้างอย่างถูกหลักเพื่อให้เกิดความปลอดภัยสูงสุด ผนังสามชั้นมีความหนารวมแล้วไม่ต่ำกว่าหนึ่งเมตรครึ่ง ชั้นในเป็นแผ่นเหล็กกล้าเพื่อกักอากาศและกันการรั่วไหลของอากาศจากภายในอาคาร ชั้นกลางเป็นคอนกรีตอัดแรง ชั้นนอกเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กกำลังอัดสูง ผนังอาคารที่รองรับเตาปฏิกรณ์หนาประมาณสามเมตร บริเวณเตาปฏิกรณ์มีกำแพงหนาและแข็งแรงล้อมรอบเพื่อป้องกันมิให้รังสีนิวตรอนพลังงานสูงที่หลุดรั่วออกมาจากเตาปฏิกรณ์เล็ดลอดออกมาได้

ส่วนจัดเก็บกากกัมมันตภาพรังสีของโรงไฟฟ้าบางเรือนั้นแบ่งเป็นสองโซน โซนแรกจัดการกับกากที่มีระดับปริมาณรังสีต่ำ วัสดุปนเปื้อนที่เกิดจากการดำเนินงาน เช่น วัสดุที่ใช้กรองอากาศ เสื้อผ้าที่สวมใส่ขณะซ่อมบำรุง ซึ่งถือว่ามีปริมาณไม่มาก บำบัดได้โดยการลดปริมาตรและแปรสภาพให้อยู่ในรูปของแข็งไม่ละลายน้ำ แล้วนำไปบรรจุในภาชนะปิดผนึกที่แน่นหนาและทนทานต่อการกัดกร่อน ก่อนนำไปเก็บชั่วคราวรอให้รังสีสลายตัวไปเอง

โซนที่สอง เป็นส่วนจัดการควบคุมกากกัมมันตภาพรังสีที่เกิดจากกระบวนการสกัดแยกยูเรเนียมหรือพลูโทเนียมออกจากแท่งเชื้อเพลิงที่ใช้แล้ว เพื่อนำไปเป็นเชื้อเพลิงหมุนเวียน โซนนี้มีระดับปริมาณรังสีค่อนข้างสูง แต่เกิดขึ้นเพียงสามลูกบาศก์เมตรต่อปี มันจะถูกลดปริมาณลงแล้วนำไปหลอมรวมกับแก้วให้อยู่ในรูปผลึก แล้วบรรจุในภาชนะเหล็กไร้สนิมหรือทองแดง ซึ่งทนทานต่อการกัดกร่อนและ

ป้องกันกรร่วไหลได้ จากนั้นจึงนำไปเก็บในอาคารเฉพาะเพื่อนำไปส่งให้ศูนย์เก็บถาวรที่อยู่ไม่ไกลจากโรงไฟฟ้าบางเรือซึ่งจะจัดเก็บไว้ได้กรณีลึกเพื่อความปลอดภัย

การเดินทางของโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์แห่งแรกของเมืองไทยใช้จะราบรื่น ล้มลุกคลุกคลานอยู่นาน แต่ที่สุดแล้วเมื่อมีการกดดันจากหลายด้าน ทั้งเรื่องภาวะโลกร้อน เรื่องปัญหาพิพาทเขื่อนกันแม่น้ำโขง และการแก่งแย่งพลังงานฟอสซิลที่มีปัญหาในเรื่องกำลังผลิตที่ไม่พอเพียงจะรับมือกับวิกฤตพลังงาน การตัดสินใจเดินหน้าชนิดทุบโต๊ะหักคอของรัฐบาลจึงทำให้โรงไฟฟ้าบางเรือเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว

ฝ่ายคัดค้านกลุ่มหลักเรียกตัวเองว่า เครือข่ายต่อต้านโรงไฟฟ้าบางเรือ แนวร่วมประกอบไปด้วยคนในท้องที่ซึ่งไม่เห็นด้วยกับการสร้างโรงไฟฟ้าที่บางเรือ คนในท้องที่และคนจากที่อื่นซึ่งไม่เห็นด้วยกับการสร้างโรงไฟฟ้าที่หนักก็ตาม บรรดาเอ็นจีโอในพื้นที่ เอ็นจีโอจากเขตใกล้เคียง และเอ็นจีโอจากทุกสารทิศ รวมทั้งที่มาจากเครือข่ายสากลใหญ่ ๆ อย่างกรีนเอร์ทและโนนุกโนนิวเคลียร์

อันที่จริงแล้ว การรวมตัวต่อต้านโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์ในประเทศไทยนั้น ได้เริ่มต้นมาตั้งแต่มีการริเริ่มทางความคิดด้วยซ้ำ การปะทะทางความเชื่อมีมาต่อเนื่องยาวนานและดูเหมือนจะมองไม่เห็นว่าจะมีจุดสิ้นสุดที่ใด แม้วันหนึ่งวันนั้นเป็นวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติเป็นเอกฉันท์ให้เร่งสร้างและดำเนินงานในขั้นตอนต่างๆ พลังสนับสนุนอันแข็งแกร่งและมีอำนาจเหนือกว่าทั้งด้านนโยบายและการเงิน ทำให้การก้าวกระโดดของการพัฒนาพลังงานไปได้ไกลและเร็วกว่าที่ใคร ๆ คาดคิด

แรงต้านนั้นแม้พลังน้อย แต่ก็เหนียวหนึบ ความอึดและอดทนของแนวร่วมนั้นน่าทึ่งยิ่งนัก เห็นควรจารึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์การต่อสู้ระหว่างประชาชนกับอำนาจรัฐของประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ การสนับสนุนด้านการเงินและกำลังคนให้แก่เครือข่ายจึงยังมีอยู่ต่อเนื่องไม่ขาดสาย ทั้งจากคนในท้องที่และจากภายนอก ซึ่งไม่ได้หมายถึงเพียงนอกพื้นที่ แต่ยังหมายรวมถึงนอกประเทศด้วย

รูปแบบของการต่อต้านมีทั้งการส่งสารถึงผู้เกี่ยวข้องให้ตระหนักถึงพิษภัยของสารกัมมันตภาพรังสี และยืนยันเจตนารมณ์สูงสุดที่อยากให้รัฐยกเลิกการ

ก่อสร้างโรงไฟฟ้าที่บางเรือผ่านสื่อมวลชน ผ่านเว็บไซต์ ผ่านกิจกรรมรณรงค์ต่าง ๆ ทั้งในพื้นที่และเดินสายไปยังสถานที่ต่าง ๆ

แรก ๆ การชุมนุมต่อต้านเป็นเพียงกิจกรรมสัญจร แนวนร่วมมีไม่มาก แต่เมื่อเวลาผ่านไป การร่วมต่อสู้อย่างยึดถือของเครือข่ายพิสูจนีให้เห็นความมุ่งมั่นอย่างแท้จริง เครือข่ายจึงแข็งแกร่งขึ้น รวมตัวกันเหนียวแน่นขึ้น และมีผู้สนับสนุนเพิ่มขึ้น ผู้ชุมนุมจึงปักหลักตั้งศูนย์ต่อต้าน ปลุกเต็นท์ตั้งคอนเทนเนอร์บนที่ดินส่วนตัวของเอ็นจีโอขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ในพื้นที่บริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ก่อสร้างโรงไฟฟ้าบางเรือ มีการจัดเต็นท์แสดงนิทรรศการ ตั้งแผงกันจรรยาและรั้วลวดหนามเป็นแนวแคมป์ ปักหลักชูธงคัดค้าน ยืนยันว่าจะคัดค้านจนกว่าโรงไฟฟ้าพลังนิวเคลียร์จะหยุดดำเนินงาน

การดำเนินงานก่อสร้างและติดตั้งระบบดำเนินมาถึงฉากก่อนสุดท้าย การทดสอบระบบต่าง ๆ จะยืนยันการทำงานของอุปกรณ์ ขึ้นตอน และระบบการผลิตได้ว่าอีกไม่นาน โรงไฟฟ้าบางเรือจะเปิดเดินเครื่องผลิตกระแสไฟฟ้าจากพลังนิวเคลียร์เต็มรูปแบบได้จริง และเมื่อถึงวันนั้น กำแพงที่มองไม่เห็นซึ่งกั้นระหว่างโรงไฟฟ้ากับเครือข่ายต่อต้านจะยิ่งแข็งแกร่งและทนทานยิ่งขึ้นไปอีก การทุ่มเทกำลังเพื่อทลายจะกลายเป็นเรื่องที่ยากยิ่งจนอาจถึงขั้นเป็นไปได้

เว้นแต่ว่า...รอยรั่วรอยร้าวบนกำแพงนั้นจะกลายเป็นจุดเปราะบาง